Akbaba

— Sen kimsin?
— Muhalefet...
— İşitmiyorum!...

BASIN REKLAM

Yemeklerin İyisi

Berta

İLE OLUR

- UCUZ
- TEMİZ
- BESLEYİCİ
- İKRAMİYELİ

Amerikan Tipi

Berta

NEBATİ MUTBAK MARGARİNİ

HAYALİNİZDEKİ GİBİ BİR YUVAYA KAVUŞABİLİRSİNİZ

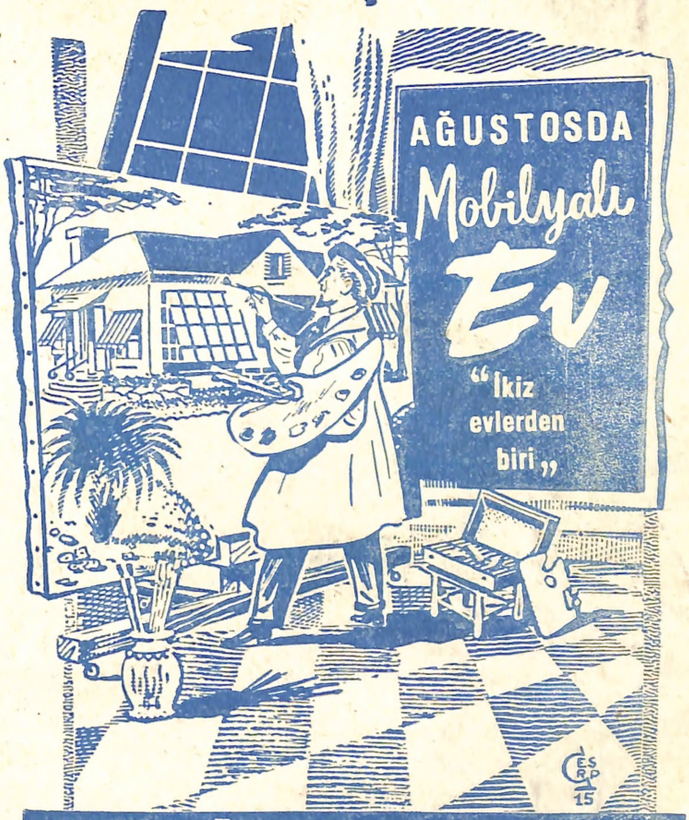

EMNİYET SANDIĞI

T. C.
Ziraat Bankası

Tasarruf hesapları 1954 ikramiye miktarı

1.500.000 Liradır

Bu zengin plânda

Evler, apartıman daireleri, traktörler ve ayrıca dolgun para ikramiyeleri bulunmaktadır.

İşlerle şartlarını öğrenmek için 400 Şube ve Ajansımız emrinize hazırdır.

Rahat Uyuyor!

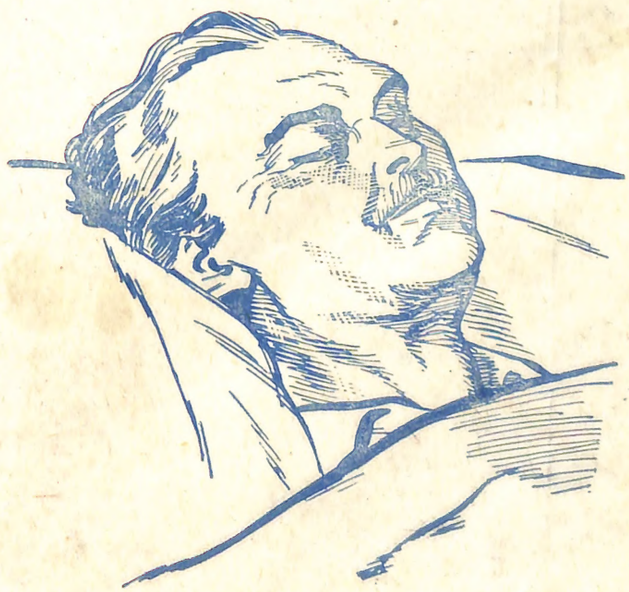

Çünkü, kendisi hayat, evi yangın, gemisi ve otomobili kazaya karşı sigortalı...

ANADOLU

Anonim Türk Sigorta Şirketi, en müsait şartlarla emrinizdedir.
Telgraf: İmtiyaz — İstanbul — P. K: 845 Galata

SAYI: 120 — CİLT: 5 — 1 TEMMUZ 1954 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba
siyasî mizah gazetesi

Sayın Adnan Menderes'e Açık Mektup

Efendim, hani şair:

Aldık metâ-ı aşkı belâlar mübareki!

Demiş ya, sizinki de ondan farklı değil: İktidar denilen matahı aldınız, daha doğrusu siz almadınız, millet oybirliğiyle verdi... İyi, hoş, tatlı, çekilir bir şey olsaydı verir miydi?.. O da başka mesele!

Ama, mademki bu politika metâ-ı aşkını aldınız, artık nâzımıza, niyâzımıza, hattâ zaman zaman avâzımıza katlanacaksınız.

Öyle ise, Keçecizade İzzet Molla'nınki gibi betçe çıkmamasına dikkat ederek, pest perdeden başlıyalım:

Ne olacak bizim bu Ticaret ve İşletmeler Vekâletiyle halimiz?..

Bendeniz, sabık hece vezni şairlerinden olduğum için, hiç olmazsa parmak hesabına aklım erer... Ama, kulağınıza fısıldayım, bu iki Bakanlığın hesapla alâkası parmak hesabı kadar bile yok!

Bakıyorum, naylon kravat: Dükkân dükkân, sepet sepet... Gümrük hamallarının boynuna mendil yerine dolasak yine bitmez!.. Düdüklü tencere: Köşklere, apartımanlara değil, gecekondu mutfaklarına kadar dağıtsak yine camekânlar dolusu kalır!.. Elektrikli süpürge, çamaşır makinesi, buz dolabı: Hani her sokağa bir tane, her yangın yerine bir düzüne, her mahalle kahvesine bir çift bağışlansa, yine yeter de artar!

Öte yanda ne yok, biliyor musunuz?..

Tırnak cilâsı değil, matbaa mürekkebi!.. Teneke küpe değil, klişe çinkosu... Ve asıl fenası, kâğıt yok Beyefendi, kâğıt!.. Yani Türk basınının kuru ekmeği!..

Gözlerinizin hayretle açıldığını ve dudağınızın bir köşesindeki o tatlı gülücüğün yavaş yavaş söndüğünü görür gibi oluyorum.

Nasıl?.. Kâğıt mı yok?

Diye âdeta şüphe ile bu satırlarda benim gözlerimi arıyorsunuz?

Evet, yok. İnanmanız, şüphesiz, tered dütsüz inanmanız için bir daha, bir daha, bir daha tekrar edeyim: Yok, yok, yok!

Sakın, yok dediğim kâğıdı, o Avrupa, o Amerika, hattâ o Mısır dergilerinin, âdeta ipek bir ten gibi hazzile okşadığımız beyaz, kayğan kâğıtları sanmayınız.

Hayıııır, yok olan, elinizdeki Akbaba'nın kâğıdıdır: Hani adınızı duyunca vücudü diken diken olan Günaltay Hocanın derisi gibi şu esmer, tüylü kâğıt!..

İzmit fabrikamız bugün bize son cevabını verdi:

— Bu cins kâğıt imal etmiyoruz!

— Peki, ne cins imal ediyorsunuz velinimetim?

— Mecmua kâğıdı!..

Hıımmm... Bu ne demektir, biliyor musunuz Sayın Başvekilim?..

Hemen hemen ayni kâğıdı, bundan sonra ben sana, kilosu 75 kuruş yerine 112 buçuk kuruştan vereceğim demektir.

Evlere şenlik, sade Akbaba'nın hesabına ayda 1200 lira zam!..

Öte yanda, gümrük kapıları, şu her türlü fantaziye açık olan gümrük kapıları, kâğıda karşı, ilmî, fennî, tıbbî, kimyevî bütün yetkileriyle sımsıkı kapalı!

Finlandiyadan, İsveçten, Çin-i Maçinden kâğıt mı geldi?.. Haydi lâboratuvara. Tahlil tahlil üstüne!..

İçinde ne arıyorlar dersiniz?. Heroin mi? Kokain mi? Yoksa Atom zerratı mı? Hayır, hâşâ huzurunuzdan odun!

Sanki ithaline pek ihtiyacımız varmış gibi, illâ ki, memlekete odunu çok kâğıt girecek!..

Eğer gelen kâğıt ipek gibi yumuşak, süt gibi beyaz ise, kat kat gümrük resmi vereceksin!..

Siz ki, Sayın Adnan Menderes, kavgaya bile dudağının ucunda tebessümle giden adamsınız. Memlekete, bir tek güler yüzlü Akbaba'yı çok görür müsünüz?

Türk basınının bu ana gıdasına küçük hesaplar karışmamalıdır. Onun içindir ki, işte sırayı atlayıp sizin kapınızı çalıyorum: Emrediniz, gelsin... Beyaz gelsin, esmer gelsin, parlak gelsin, donuk gelsin, her cins, her çeşit kâğıt gelsin! Hazineye, kâğıttan gelecek zarar, en büyük millî kârımız olacaktır.

Bizim kâğıdımız, şüphesiz, köylünün buğdayı kadar himaye ister.

Seçimlerde oylarımızı bile onun üstüne yazıp sandıklara atmadık mı?

Derin saygılariyle:

Yusuf Ziya ORTAÇ

Olaylar Alaylar

YÜRÜMÜŞ

Eskişehir belediye reisi, makamına seçilir seçilmez, ilk işi vilâyete müracaat edip, belediyenin teftişini istemek olmuş. Müfettişler evvelâ vezneye bakmışlar, merkez tahsildarı dört bin lira yürütmüş. Oradan mezbahaya girmişler, on beş bin lira da oradan yürümüş. Mezbahadan çıkıp başka yere girmişler, orada da bilmem ne kadar açık...

İyi ki Eskişehirliler ellerini çabuk tutup, belediye reisini seçmişler, yoksa, bu gidişle belediyeyi toptan yürütecekler, belediye olmadığı için, reisine de lüzum kalmıyacaktı.

YİNE TÜRKÇE

Adamın biri, çocuğu ile gezen arkadaşına:

— Yavru sizin mi? Allah bağışlasın! dedi.

Öbürü de:

— Cemil cümlesinin!

Diye cevap verdi.

Hamiyet Yücesesin, bilmem kaç binlerce liraya plâğa okuduğu «Bakmıyor Çeşm-i siyah» şarkısını köylüler:

— Akmıyor çeşme siyah! diye söylüyorlar. Şu Arapçanın çoğul eki, «elif te» yani «at» da Türkçemize basbayağı girdi:

Er - erat, gidiş - gidişat gibi.. Herhalde bu gidişat hoş bir gidişat değil. Ya spor terimi olarak artık gazete havadislerine, resmî evraka kadar giren «gayri federe» lâfına ne buyurulur?

Lûgat parçalama meraklısı Hacivat Çelebi ile Karagöz ne güzel alay eder, elleri dert görmesin. Nasıl şak şak ensesine indirir.

Şu gayri federenin ensesinde boza pişirecek Karagözü nerede bulmalı?

DOLMUŞ

Apollo sirkinden iki Alman, bizim gazetelere: «Evlenmek istiyoruz. Dört tekerlekli evimiz de var!» Diye ilân vermişler. Almanların dört tekerlekli evi olduktan sonra, arabalarını Arap şeyhlerinin haremine çevirip, İstanbul - Berlin arasında dolmuş yapacakları anlaşılıyor.

GARANTİLİ

Fransada Mendes - France, «bir ay içinde Çin Hindinde savaşa son veremezsem, istifa edeceğim» vaadi ile başbakan oldu. Yani garantili, muhayyer bir başbakan... Bizde de böyle bir yol olsa «bir ayda hayatı ucuzlatmazsam, istifa edeceğim» diyen Bakanlar çıksa ne iyi olurdu. Hem bütün vatandaşlar, hepimiz sıra ile Bakan olur, boyumuzun ölçüsünü de alırdık... Bakalım davulun sesi uzaktan nasıl geliyormuş?

NE YİYOR?

Ticaret Odasının en son tanzim ettiği geçim endeksine göre, fiyatlar geçen seneden yüzde yirmi altı daha artmış.

Bu, her yıl böyle: 1940 geçimi, 1939 dan yüksek, 1954, 1953 den..

Öte yanda, gazetelere demeç veren valimiz:

— İsveçte hayat bizdekinden yüzde otuz pahalı, diyor...

Peki, haydi biz hovarda milletiz, para yiyoruz... A, şu İsveçliler ne yiyorlar acaba?

DOLAP

Bahar Bayramı şenlikleri yapılan Gülhane parkını geziyorlardı. Kadın kocasına:

— Burada atlı karınca, kayık salıncağı, kukla, her şey var da dönme dolap yok, dedi.

Kocası:

— Şekerim, diye cevap verdi, insan bir kere dolaba girdi mi, artık dolabı göremez.

SAHTE

Sık sık, sahte bir doktorun bir sürü kadın kandırdığını, sahte bir dişçinin kadın avcılığı yaptığını duyarız. Geçen hafta gazeteler yazdı; şık giyinen genç ve sahte bir yüksek mühendis yüzlerce kadın elde etmeğe muvaffak olmuş. Bence, bu delikanlının hiç suçu yok. Kendimizden pay biçelim, sahtekârlık etmeden, yüzlerce değil bir tek kadın bile elde ettiğimiz oldu mu? İzdivaçtan evvelki tatlı dillerin, güzel vaatlerin, âşıkane mektupların ve bilhassa plâtonik duyguların hangisi sahte değildir ki?.. Nedense şu kadınlar yalnız küpenin, yüzüğün değil, kocanın bile sahtesine meraklı oluyorlar!

Şehir ve Yurt Haberleri

YARALAMA

Ankara (Özel) — Dün şehrimizde bir çürük sandalya yüzünden feci bir cinayet işlenmiştir. Nihat Erim ile Kasım Gülek adında iki kafadarın, son zamanlarda bir çürük sandalya yüzünden araları açık bulunuyordu.

Ayni sandalyaya tutulmuş olan iki rakip, dün geç vakit, Parti toplantısında karşılaşınca, birbirlerine on dakika kadar hiç konuşmadan bakmışlar, sonunda Nihat Erim kalbinden ağır şekilde yaralanmıştır. Sandalyaca bir zayiat yoktur. Kasım Gülek hakkında siyasî takibata geçilmiştir.

OTOMOBİL YARIŞI

Türkiye Turing ve Otomobil Kurumunun tertip ettiği otomobil yarışına katılan arabalardan altısı yollar bozuk olduğu için, dördü sıcakta pelteleşen asfalta saplandığından, ikisi tamir edilen yollardaki kanalizasyona, biri su borusu döşenecek hendeğe düştüğünden üç tanesi şoförleri keyfe gelip boğazdan uçması sebebiyle, yedisi de yolu bulamadıklarından, üç tanesi seyrüsefer memurlarının ceza yazmasından neticede hiç biri yarışı bitirmeğe muvaffak olamamışsa da, yoluna eşek üstünde devama mecbur kalan inatçı bir yarışçı birinci ilân edilmiştir.

FOSİL TALEBELER

İstanbul Üniversiteleri ve yüksek okullarına mensup en aşağı on beş senedir! Talebelik hayatında ısrar eden inatçı gençler «Fosil Talebeler Birliği» adı ile yeni bir dernek kurmuşlardır. Dernek ilk iş olarak, talebelik hayatının yirmi beşinci senei devriyesini idrâk edenler için bir jübile hazırlıyacaktır.

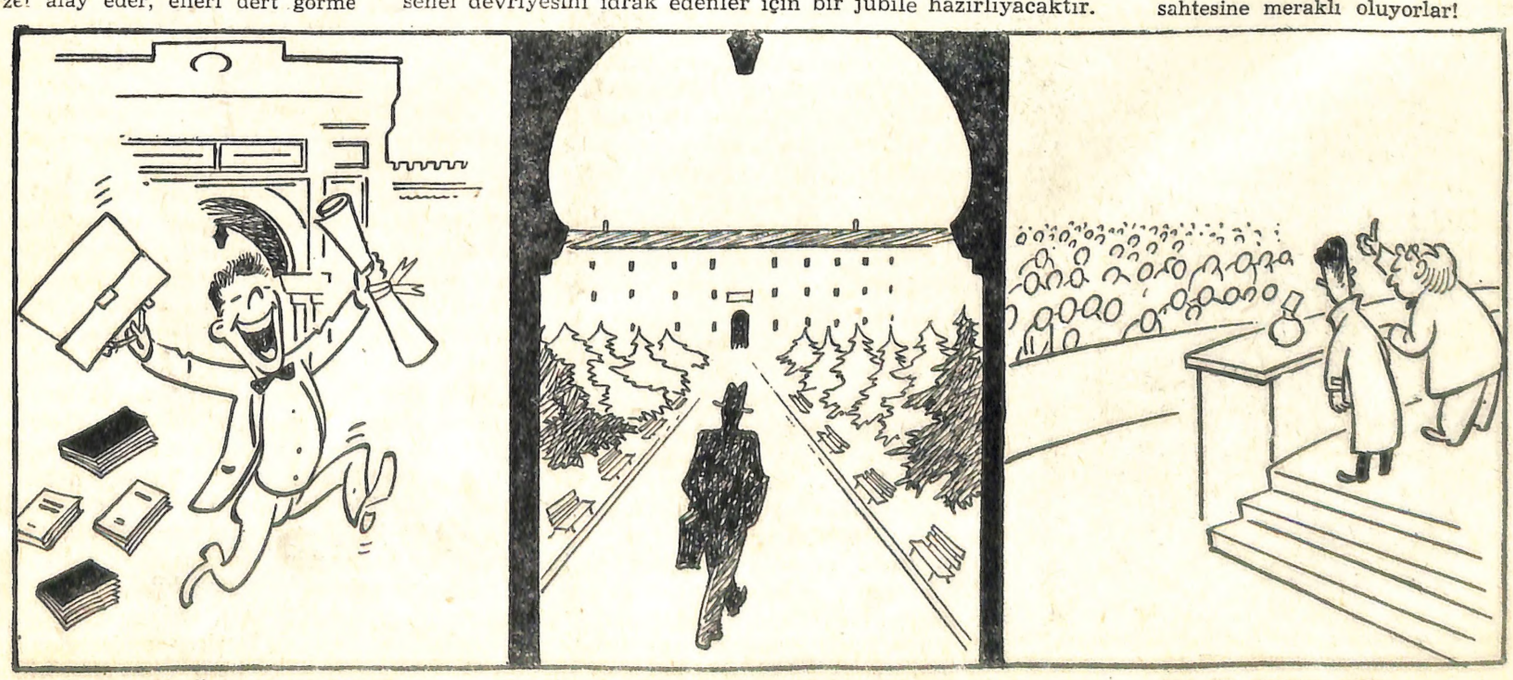

Yaş 25: Üniversiteyi bitirdi — Yaş 30: Askerliğini tamamladı, ihtisasını yaptı — Yaş 40: Asistan oldu

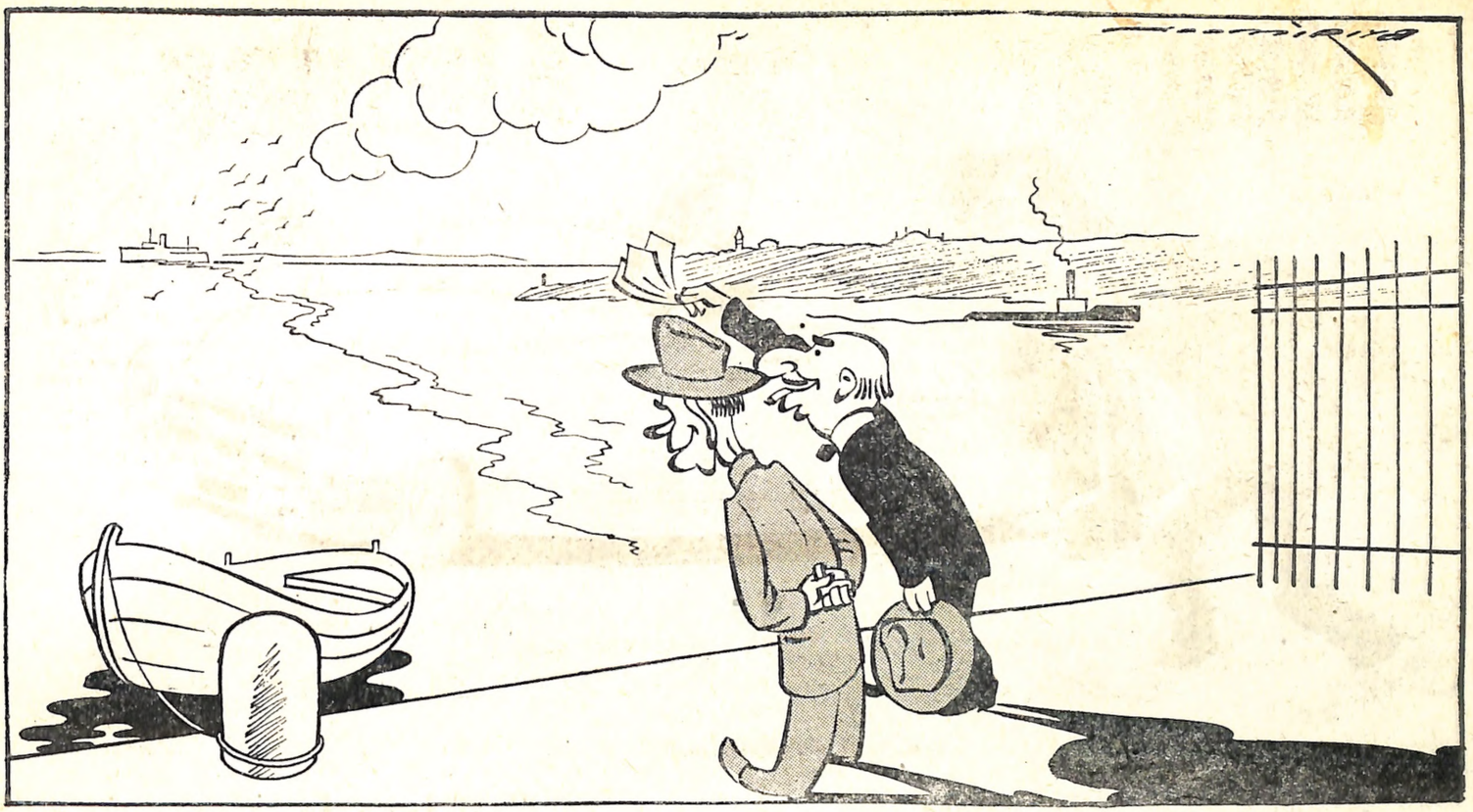

TARSUS AMERİKA YOLUNDA :

— Bu gemi ne yakıyor?

— Döviz!..

(Necmi Rıza)

DEĞİL Mİ YA?

Kayserili tüccar, tezgâhtarına çıkışıyordu :

— Ulan, müşteriye sen nerelisin diye sorulur mu? Herif Gayserili olsa hemen söyler, övünür. Söylemediğine göre ne diye mahcup ediyon?

SİNİR MESELESİ

Burhan Toprak:

— Ben konferans verirken dinleyenlerin saate bakmaları cümlei sinirime dokunur! diyordu.

Burhan Belge:

— Ben ona alıştım; dedi, fakat durdu mu, işliyor mu diye bir de kulaklarına götürüyorlar birader!

MUKAYESE

Tuğsal, Tülây'a:

— Annem beni çok defa Robert Mitchum'la mukayese eder!

Diyordu. Tülây:

— Ama, hiç benzemiyorsun ki... dedi. Tuğsal tasdik etti:

— Evet, o da öyle söylüyor...

MÜSAADE

Gecenin bir vaktinde, kadın, dürtükleyerek kocasını uyandırdı:

— Kalk!

— Ne var ki?

— Uykunda konuşuyorsun!

Adam uyku sersemi isyan etti:

— İnsaf be karıcığım! Ona da mı müsaade yok!

İNŞALLAH

«Maya» galerisinin son sergisinde şair Nevzat Üstün, ressam Nevin Demiryol'a sordu:

— Son şiirimi okudum mu sana?

Nevin Demiryol cevap verdi:

— İnşallah okumuşumdur!

SUAL

Fikret Adil bir konferans veriyordu. Söyledi, söyledi, söyledi. En sonunda:

— Bana sormak istediğiniz bir şey var mı? dedi.

En arka sıradan mahmur bir ses yükseldi:

— Saat kaç?

NEREDE O GÜNLER?

Vatman yolcuya çıkışıyordu:

— Bilet alacaksın bayım! Yoksa seni kolundan tuttuğum gibi indiririm tramvaydan!

— Nerede o günler? Dedi yolcu, on dakikadır şu kalabalıktan kurtulup inmeğe uğraşıyorum!

NİSAN

Adam, nasılsa cesaret edip karısına sordu :

— Ne zaman doğdun sen kuzum?

— İki nisanda!

— İyi ki gecikmişsin yahu! Ya maazallah nisanın birinci günü doğsaydın, kimse senin insan olduğuna inanmazdı :

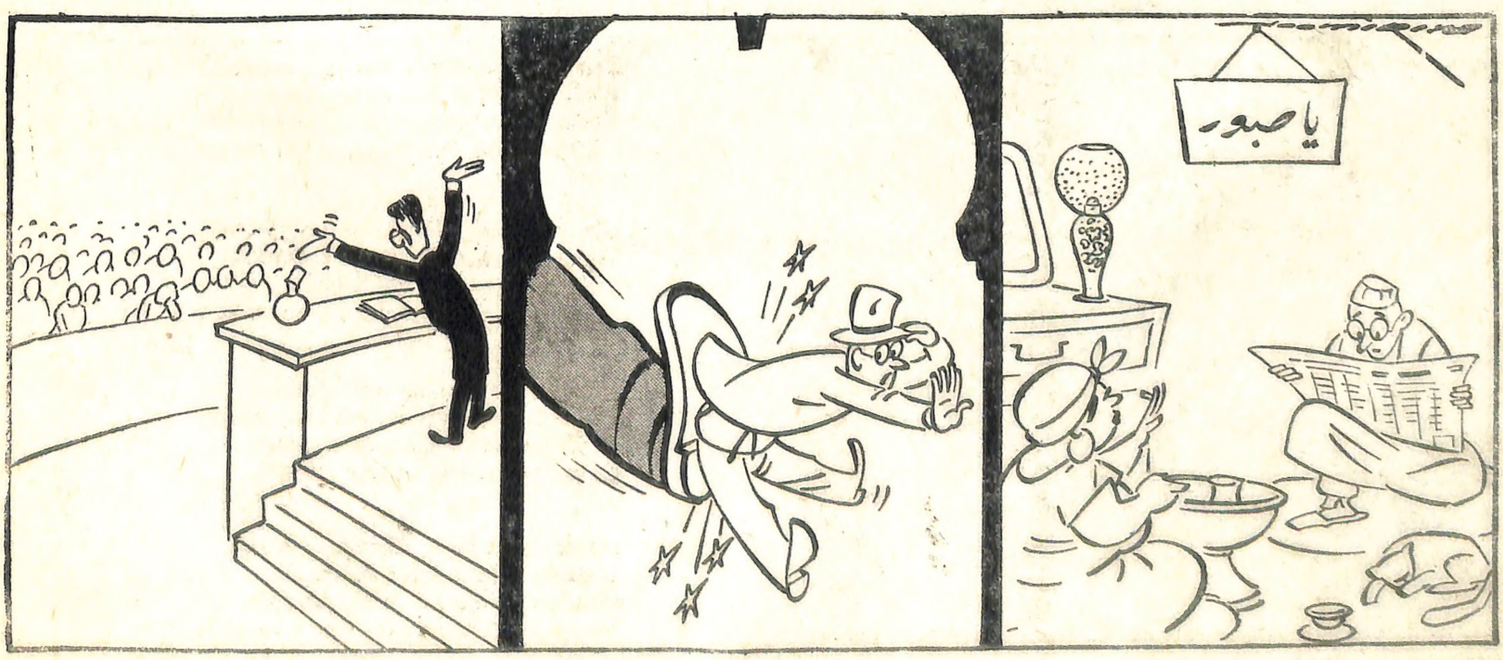

Yaş 45: Doçent oldu. Yaş 50: Tam profesör olacakken Emekliye ayrıldı.

(Necmi Rıza)

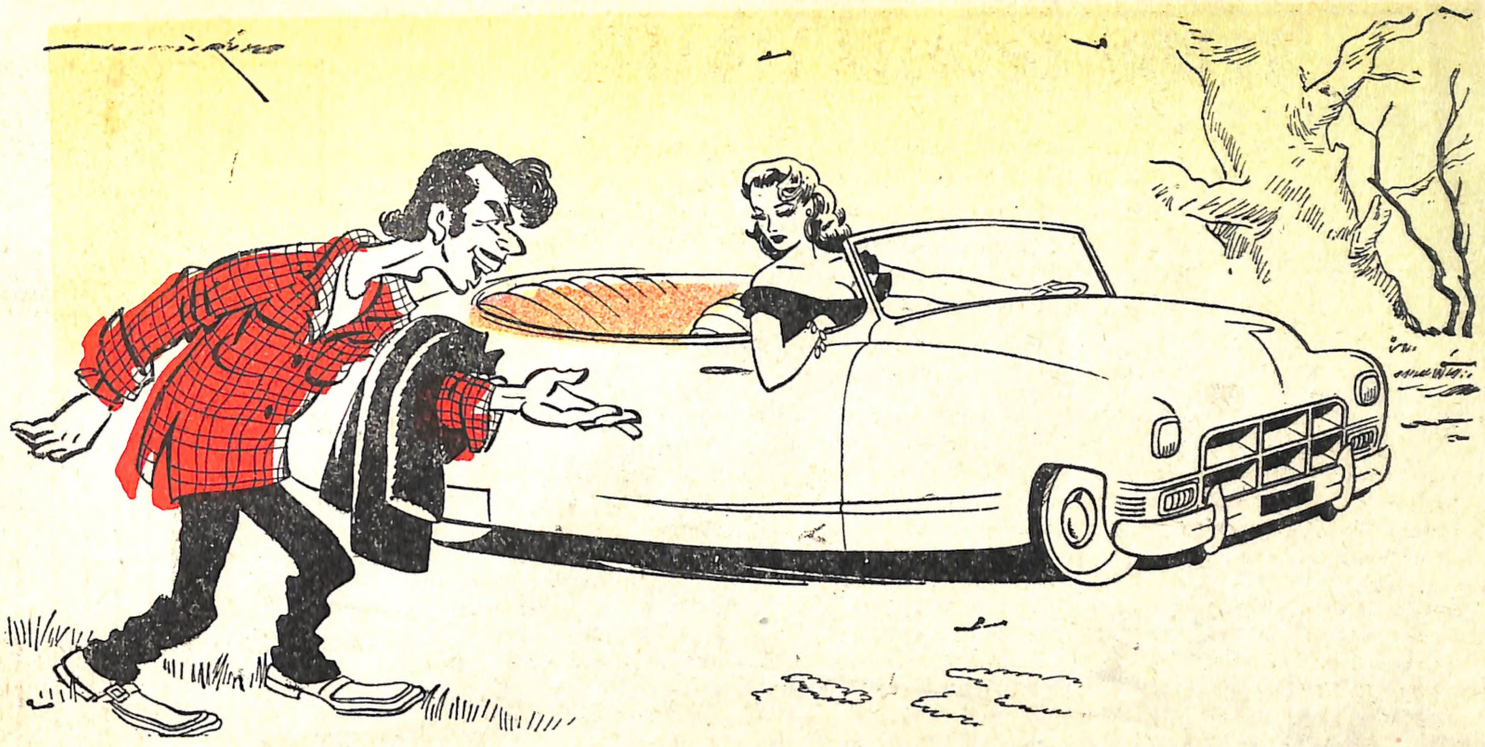

— Şoför abla, beni kaçırsanal..

(Necmi (Rıza)

KUZGNU

«Maya» resim galerisini kapan maktan kurtarmak için tertip edilen sergideydiler. Çukulata renkli heykeltraş Kuzgun, yeni sanat görüşünü müdafaa ediyordu. Bu, âdeta kendi eserinin müdafaasıydı:

— Haklı değil miyim ama?

Diye sordu. Ressam Cemal Tol lu gülümsedi:

— Tabii haklısın. Malûm ya, Kuzguna yavrusu anka görünür!

ACABA?

«Maya» galerisinin sahibi Adalet Cimcoz, sergisini ilk defa ziyarete gelen zengin bir tüccara resimleri gösteriyor, izahat veriyordu.. Galerinin boler odasında, ressamlar tatlı bir sohbete dalmışlardı. Bir aralık Adalet tereddüt etti. Tüccara sordu:

— Acaba sizi şimdi mi takdim etsem, yoksa hiç keyiflerini boz masam mı?

— Allah kızınızı imam şerrinden, şoför şerrinden korusun hamfendil..

(Yalçın Çetin)

Elveda

[Taksimden Bayezite gidecek bir İstanbullunun ailesine söylediği manzum son sözleri...]

Babacığım benim, ağla ardımdan,
Dolmuş yolcusuyum, hakkın helâl et
Ümidim yoktur hiç sıhhî yardımdan,
Eğilir kalırsam, sorgu sual et!..

★

Yola çıkıyorum böylece bilin,
Çocuklar hepiniz hakka emanet!
Kalırsam altında otomobilin,
Şehittir babanız, değil cinayet.

★

Otobüs ezmeden geldim veda'a
Kabahatlerimi bağışla anne!
Çiğnerler muhakkak bekleme daha,
Şimdiden sormağa sen başla anne!

★

Tramvaydan dişim sökülür zordan,
Kırılırsa yolda kaburgam eğer,
Kazasız kurtuldum, demektir ordan,
Ne kadar da şanslı yolcuyum meğer.

★

Geç kalırsam akşam, dökme gözyaşı,
Tıkanıp kalmışım tünelde demek,
Mezarım Şişhane, ya Tepebaşı,
Çiğnendi bunca yıl verdiğin emek.

★

Hele Karaköye düşerse yolum,
Polise haber ver, arkamdan, durma!
Rayların altında bacağım, kolum,
Oğlunu beyhûde arayıp sorma!

★

Bulamazsın beni, durma öyle boş,
Hastahanelere gider bakarsın!
Orada da yoksam Adlî tıbba koş,
Mezarcı Mahmud'a bir de sorarsın.

İstanbul Şairi

TEBDİL Gezen BÜYÜKLER

Memleketimize hürriyetin, demokrasinin geldiğini isbat için, bazı büyüklerimiz, tarihte Dördüncü Murad'ın, İkinci Mahmud'un yaptıkları gibi, halkın arasında tebdil dolaşmağa başlamışlardır. Aşağıdaki yazıda, iki bakanımızın halk arasında yaptıkları kolaçanları okuyacaksınız. Bu yazıyı okuduktan sonra, siz de bizim gibi:

— Hah... İşte demokrasi geldi, diyecek. hattâ biraz fazla geldiğini anlayacaksınız.

DEVLET Bakanı Osman Kapani'nin, bakan olur olmaz ilk işi, halkın düşüncesini öğrenmek oldu. Adalet Bakanı Osman Şevki Çiçekdağ'a:

— Halkın beni tanımaması için ne yapayım?

Osman Şevki Çiçekdağ da:

— Hiç zahmet etme... Nasıl halk seni tanımaz. Kendini tanıtacak henüz bir şey yapmadın ki... dedi.

Buna rağmen Osman Kapani gözüne siyah bir gözlük taktı. Eskicilerden kullanılmış bir ceketle, son senelerde moda olan, mavi keten bir kovboy pantalonu aldı. Ayağına da eski bir postal geçirdikten sonra, aynanın karşısına geçti:

— Bu da kim? diye şaşırdı. Kendi kendini tanımıyacak kadar değişmişti. Hemen tirene atladı. Kompartımanda yanında palabıyıklı biri oturuyordu. İlkin birbirlerini süzdüler. Osman Kapani, işte nabzı yoklanacak halktan biri, diye düşündü.

— Merhaba...

— Merhaba...

— Ne tarafa yolculuk?

— İstanbula.

— Demek beraber yolculuk yapacağız.

Palabıyıklı adam:

— Ne iş yaparsınız? diye sordu:

— Ben mi? Ha... şey... yani...

Böyle bir soru ile karşılaşacağı hiç aklına gelmemişti.

Öbürü:

— Her halde inşaat ustası falansın...

— Öyle ya, duvarcı ustasıyım. Nerden anladın?

— Giyinişinden belli...

— Sen ne iş yaparsın?

— Koyun alır satarım.

— Nasıl, et pahalı mı?

— Yok canım... Kim demiş pahalı diye?

Karşısındaki palabıyıklının, kendisi gibi, halkın nabzını yoklamak için tebdil gezen Gümrük ve Tekel Bakanı Emin Kalafat olduğunu tanıyamamıştı. Emin Kalafat, gözüne kadar uzanan takma bıyıklar takmış, beline bir kuşak dolamış, ayağına da yemeniler giymişti. O da karşısındaki duvarcı ustasının Osman Kapani olduğunu anlamamıştı:

— Gazeteler et pahalılığından şikâyet ediyorlar da...

— Sen gazetelere bakma birader... Gazeteler, sürüm yapsın diye atarlar.

— Doğru... Ben hükûmetin yerinde olsam, gazeteleri kapatırım.

— Aman bizim gazeteler de var, dedi Emin Kalafat, sonra birden aklı başına geldi:

— Yani, dedi, etin ucuz olduğunu yazanlar da var... Bak birader, sen alt tarafı bir duvarcı ustasısın. Amele parçası sayılırsın... Senin evine günde kaç kilo et girer?

Osman Kapani:

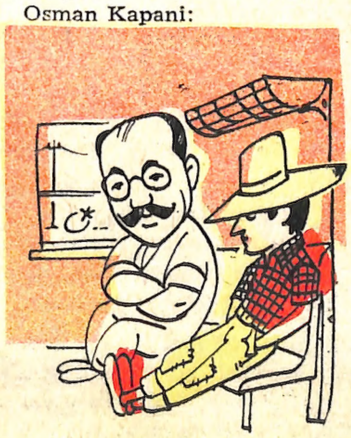

— Beş on kilo girer, deyince, onlara kulak misafiri bir ihtiyar:

— Kasap mısın bre oğlum? dedi.

— Senin gibi bir işçinin evine bu kadar et girerse, düşün artık bizim eve ne girer?

— Deve girer... diye, zevzek ihtiyar bu soruyu cevaplandırdı.

Celep Emin Kalafat, Duvarcı ustası Osman Kapani'nin kulağına:

— İşte muhalif gazetelerin zehirlediği menfi ruhlu adam, diye fısıldadı.

— Eeee... Sizin işler nasıl?

— İş çok birader, yetişemiyoruz.

— Bari kazancınız naşıl? Yerinde mi?

— Yerinde de lâf mı?

— Meselâ gündelik ne alırsınız?

— Seksen, doksan, yerine göre yüz, zamanına göre, yüz on lira...

İhtiyar bir iki yutkundu, lâhavle çeke çeke dışarı çıktı.

— İstanbula iş için mi gidiyorsun?

— Yoo... Gezmeye. Konjemi İstanbulda geçireceğim. Telefonla Parkotelde yer ayırttım. Bir hafta kadar da Yalovada Termal Otelde kalacağım. İki ay sonra da Vişi içmelerine, oradan da Nis'e uzanacağım.

Karşılarında oturan bir yaşlı kadın, bunları söyleyen duvarcı ustasının eski postallarına baktı:

— Vah vah, pek te genç... diye söylendi. Sonra da dayanamadı:

— Oğlum, dedi, eğer paran varsa, İstanbula iner inmez, sen doğru git bir akıl doktoruna muayene ol.

Emin Kalafat bavulunu aldı. Tirenin tuvaletine girdi. Bavulundan çıkardığı başka bir çeşit halk elbisesi giydi. Bıyıklarını da kırptı. Bambaşka bir adam dışarı çıktı.

Bu sırada koridora çıkan Osman Kapani ile karşılaştılar. Şurdan burdan konuşurlarken:

— Şeker bulunmuyormuş öyle mi?

— Onu diyen halt etmiş. Şekerden bol ne var?

İstanbula gelene kadar, hep bu şekilde konuştular. Aldıkları neticeden ikisi de memnundu. Artık beyhude yere İstanbulda dolaşıp vakit kaybetmeğe lüzum kalmamıştı. İkisi de bakan elbiselerini giyip, Ankaraya dönmek üzere eksprese bindiler. İki bakan restoranda karşılaştılar.

— Nerden böyle Osman Bey?

— Efendim halk ile temas ettim. Halk o kadar memnun ki sormayın...

Emin Kalafat:

— Ben de tirende bir duvarcı ustasiyle görüştüm. Tatilini geçirmek için Termal oteline gidiyormuş.

Osman Kapani, Emin Kalafat'ın yüzüne bir tuhaf tuhaf baktı:

— Ben de, dedi, bir celeple konuştum, o kadar hoş şeyler anlattı ki...

Emin Kalafat:

— Benim başım ağrıyor biraz, dedi.

Osman Kapani:

— Benim de midem bulandı, dedi.

İki bakan hususi kompartımanlarına çekildiler. Bu meseleyi bir kere daha açmadılar.

Başvekil C. H. P. lileri kabul etmedi (Gazeteler)

— Başvekil Beyefendi evde yok!..

(Necmi (Rıza)

Akbaba Mağazin

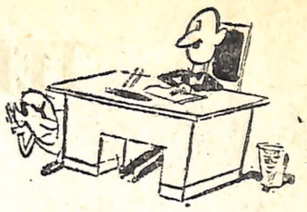

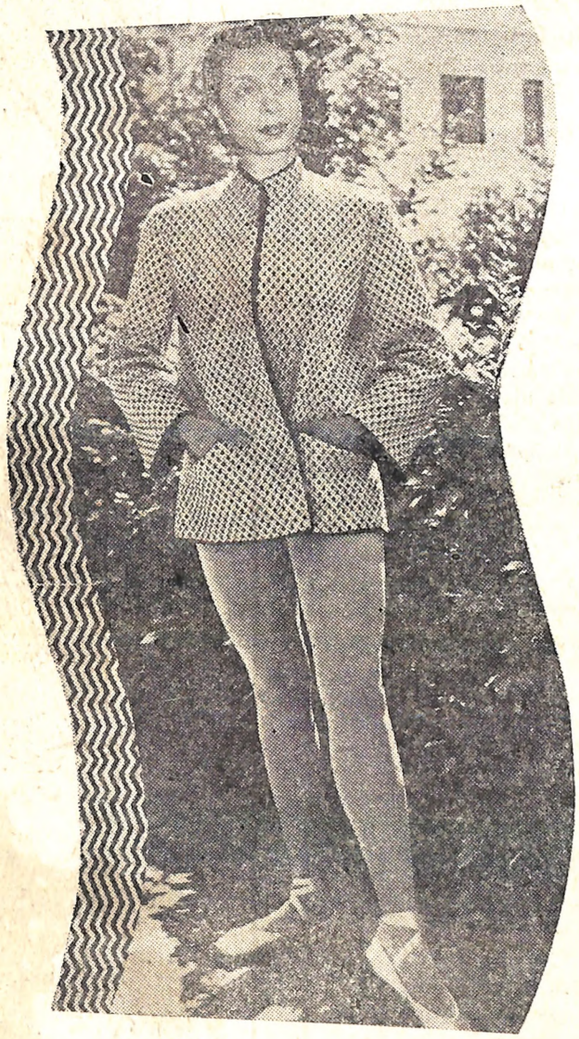

Safiye Ayla'nın Bale Resitali

DEĞERLİ ses san'atkârımız Safiye Aylâ, son senelerde memleketimizde gittikçe gelişen bale san'atına karşı büyük bir ilgi göstermiştir. Şimdiye kadar billûr sesi ile dinleyicilerinin kulaklarına hitap eden san'atkâr, sahnede şarkı söylerken, uzun tuvaletler içinde sakladığı güzel vücudu ile, bundan sonra da balerin olarak hayranlarının gözlerine zevk verecektir.

Devlet Konservatuarının meşhur İngiliz bale öğretmeninden gizli gizli dersler alan Safiye Aylâ, yakında bir bale resitali ile, san'at muhitinde bir sürpriz yaratacaktır. Safiye Aylâ'nın bu resitalinin asıl orijinal tarafı, bale müziğinin alaturka oluşudur. Bu resitalde Safiye Aylâ'yı, Udî Hrantın nişâbürek taksimi ile «Kuğu Dansı», Hamparsun Ağa'nın Acem aşıran makamından peşrevi ile «Sarı kurdelem sarı» ve Hacı Recep Efendi'nin beyatî makamdan do minör sonatı ile «Çıkmam Allah etmesin meyhaneden» danslarında göreceğiz.

Yukardaki fotoğrafta, bir mum alevi kadar hareketli ve âhenkli bacakları üstünde yükselen, Safiye hanımın nisbetli vücudunu görüyorsunuz.

GEÇMİŞ ZAMAN OLUR Kİ HAYALİ BEŞ PARA ETMEZ

★ Bundan otuz sene sonra bugün, gazeteler doğru havadis de yazsalar, halk artık inanmıyacak ve Akbaba memleketin en ciddî gazetesi sayılacaktır.

★ Bundan kırk yedi sonra bugün, yeni kâğıt fabrikaları kurulacak, bu münasebetle, kâğıt fiyatları ucuzlıyacak, vaadlerine rağmen, ya pahalılanacak, ya da hiç bulunmıyacaktır.

★ Bundan elli sene sonra bugün, görülen idarî lüzum üzerine bazı memurların otuz yaşında emekliye ayrılmaları için kanun çıkarılacak, ve sakalı bıyığı çıkmış Profesör, Yargıtay, Danıştay ve Sayıştay üyesine rastlanmıyacaktır.

★ Bundan altmış iki sene sonra bugün, seçimlerden sonra, Mecidiyeköy, Vaniköy, Karaköy, Feriköy vilâyet haline getirilecek, köy haline getirilen İstanbul sekiz parçaya parçalanacaktır.

Heyecan Başaran

Hollywoodda

MEMLEKETİMİZİN, güzel vücudu ile iftihar ettiği Küçük Sahne'nin büyük san'atkârı Heyecan Başaran'ın evi son günlerde dünürlerle, görücülerle dolup taşmakta idi. Edâsı, havası, rüzgârı ile, irili ufaklı bütün erkek kalplerini heyecana veren Başaran, her gün yüzlerce, kapalı zarf usulü ile arttırma mektupları almaktadır. Heyecan Başaran, şartnamesini bildirmediği halde, teminat akçesi yatırmağa kalkanlardan son derecede şikâyetçi idi. Buna rağmen, onu, bir Kadillak otamibili ile, sahneden kaçırıp, Allahın emrile mutbağa kapamak isteyenler birbirleriyle yarış halindedirler.

Belâlı ve paralı hayranlarından kurtulmak için Heyecan Başaran, bir Amerikan şilebinin halatları arasına gizlenerek Amerikaya kaçmak zorunda kalmıştır. Şimdi Hollywood'da «Canımın içi» isimli bir film çeviren Heyecan Başaran'ı, yukarıdaki fotoğrafta, filmin heyecanlı bir sahnesinde Dennis Morgan ile birlikte görüyorsunuz.

SPOR

Şampiyonluk yolundayız

Zürich: (Gecikmiştir)

Futbol takımımız dünya şampiyonluğu yolunda her gün biraz daha ilerlemektedir. Almanlara karşı 1-4 lük ağır mağlûbiyetten sonra durum vahim ise de ümitsiz değildir. Hâlâ, takımımızın dünya şampiyonu olması imkân dahilindedir.

Eğer, bizi mağlûp eden Almanlar, Macarlara mağlûp olurlarsa, biz de Güney Korelilere galip gelirsek, bu takdirde Almanlarla tekrar karşılaşmak hakkını kazanacağız. Almanları mağlûp edersek dömifinale kalacağız demektir. Dömifinal maçlarında, top yuvarlaktır, muziplik edip de bizim kaleye girmezse, Japonları yeneceğimize muhakkak nazariyle bakılabilir. Bundan sonra Macarları İngilizler, İngilizleri İtalyanlar, İtalyanları da Uruguaylılar yenerse, biz Uruguaylılarla karşılaşacağız. Eğer Uruguaylıları kızdırabilirsek, pekâlâ yenmemiz mümkündür. Bundan sonra, Arjantin takımı kalıyor. Arjantinliler sahaya gelmezlerse hükmen galip ilân ediliriz ki, bu da, İsveçlilerle maç yapmamıza yol açar.

İsveçlilerle yapacağımız müsabakada rüzgâr karşıdan gelmezse, güneş çocukların gözüne girmezse, eğer oyuncular sürantrene olmaz, formlarını muhafaza ederlerse, hasım taraf da iyi oynayamaz, kalecileri sakatlanıp çıkarsa, İsveçli santraforun top ayakkabısı ayağını sıkarsa, solaçıklarını, hakem ceza verip dışarı çıkarırsa, bekleri ile hafları da o gün iyi oynamazlar, soliçleriyle, sağaçıkları da hastalanırlarsa bu maçı kazanmamız hiç de uzak bir ihtimal değildir.

Eğer bizim defans hattı aklını başına toplar, hücum hattı da iyi oynarsa, bilhassa acıklarımız ve içlerimiz, santraforun ayağına kadar pas verirler, santrforun da ayakları birbirine dolaşmazsa, topu ayağına oturtup havaya savurması pekâlâ mümkündür. Bu takdirde kale direklerini sekiz metre daha yüksek ve altı metre daha geniş yaparlar, bu sırada hasım kaleciyi, bizim oyunculardan biri: «A.. Yukarıdan bak ne var.» Diye kandırabilirse, hele hakem bizim ofsayt, penaltı endbol ve favulleri görmemezlikten gelir, bizim birimize karşı takıma ceza verirse, dünya şampiyonu olmamıza yüzde iyi ihtimal ile muhakkak nazariyle bakılabilir.

Akıntıya kürek

SON kongresinde, yıllardanberi akıntıya kürek çektiğini, nihayet kongre raporu ile resmen itiraf etti. Buna bir çare arayan Halkçılar, İnönüyü parti içindeki bütün ödevlerinden sıyırarak, yalnız partinin nazar boncuğu halinde muhafazasına karar vermişlerdir.

Şimdi C. H. P. nin maskotu İnönü, hâlâ akıntıya kürek çekmek için direnmekte ve gelecek yarışları kazanmak gayretiyle, karada kürek talimlerine başlamış bulunmaktadır.

Kimya ve keman düşkünlüğünden sonra, şimdi de spora merak saran sayın İnönü'yü yukardaki fotoğrafta, akıntıya karşı karada kürek çekme ekzersizlerinde görüyorsunuz.

İnönü hem kürek çekiyor, hem de, önündeki mikrofon vasıtası ile, partisine saati saatine, ne kadar yol aldığını bildiriyor.

Akbaba'nın Niyet Kuyusu

Adınızın harflerini toplayınız. Adınız kaç harfli ise, o rakam, sizin niyet anahtarınız olur. Birinci sıradan ve soldan sağa doğru başlayarak, sizin niyet anahtarınız olan rakkamın altına gelen harfleri toplarsanız, sizin falınız çıkar. Meselâ adınız Fatma. Fatma'da beş harf var. Şimdi, aşağıdaki cetvelde, beş sayısının altına gelen harfleri, soldan sağa doğru yan yana getiriniz. Sonunda Fatma'nın niyeti çıkar.

4	5	3	7	6	8
D	K	Y	İ	Y	Ö
5	8	4	7	6	3
B	Ü	İ	K	Z	M
3	8	5	7	4	
Y	G	Ü	Ç	E	
4	6	8	7	3	5
V	R	E	İ	A	Ç
6	3	8	4	3	5
S	A	K	T	Ş	O
7	4	3	5	8	6
Y	İ	T	U	A	K
7	5	3	4	8	3
K	U	E	S	R	H
4	5	3	8	6	3
E	Ğ	N	N	Y	E
8	4	5	3	8	7
L	L	D	S	E	K
5	7	3	8	4	3
Ç	S	A	T	Ğ	Ş
7	4	5	8	6	7
I	İ	T	P	I	N
5		8	7		4
O		E	R		E

5	4	3	8	7	
A	E	A	N	K	
5	6	8	3	7	4
Ü	I	N	U	A	İ
5	3	8	6	4	7
K	A	E	A	D	I
4	8	6	3	5	
L	N	A	R	İ	
3	8	4	7	6	5
Ü	A	L	K	I	Ş
4	3	6	8	7	5
K	Ü	İ	R	R	T
4	3	6	8	7	5
İ	E	I	D	H	L
8	7	5	4	3	6
A	R	I	B	D	O
5	4	3	6	3	8
A	D	E	G	N	N
7	6	7	4	3	5
B	N	A	İ	Ü	İ
7	5	7	3	7	4
A	E	B	T	U	Ş
8		3	5		6
R		N	Ş		Z

4	5	6	7	5	3
L	F	A	İ	A	Ğ
6	3	8	4	7	5
N	R	E	L	M	Y
5	3	4	8	7	6
İ	G	E	L	B	Y
4	3	8	7	5	6
E	T	İ	R	B	N
3	6	8	5	7	4
S	Z	P	T	U	İ
4	5	3	6	7	8
İ	K	N	Ş	U	A
5	6	4	3	8	7
A	N	D	R	I	E
8	4	6	3	8	5
G	İ	R	E	E	N
6	8	5	4	3	7
A	İ	N	İ	B	E
3	4	6	8	5	7
S	N	S	E	F	Ş
5		3	7		4
K		Ü	Y		L
7		4	3		7
U		R	E		K

Tersine turizm: Tar

Kızlarağası — Hep bir ağızdan kızlar: Her

Amerika yolunda...

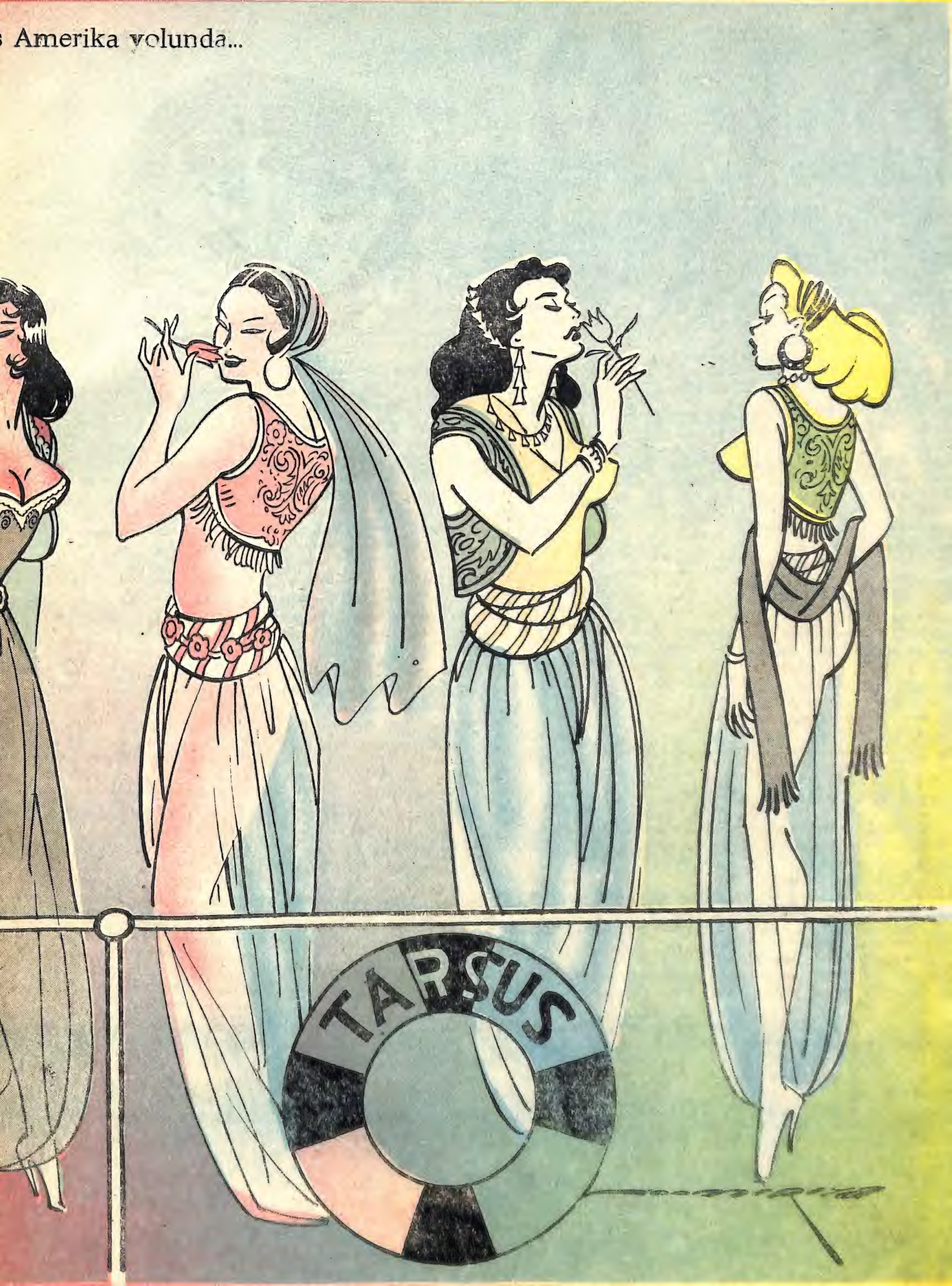

Kadın Olan Erkeğin HATIRALARI

O Yazan: İllâllah Şerrinden O

— 5 —

Belki Huriyeciğim eve gelmiştir, bir haber bırakmıştır diye heyecanlar geçiriyordum. Daha sokağın başından, bizim oğlanın ağladığını duydum. Ahmet bar bar bağırıyor, tepiniyordu. Hemen koştum yanına:

— Ne var oğlum? Neye ağlıyorsun?

Beni görünce, büsbütün ağlamağa, avazı çıktığı kadar bağırmağa başladı:

— Ben annemi isterim, babamı isteriiim!.. diye tutturdu.

— Oğlum, ben senin baban değil miyim?

Birden aklım başıma geldi. Çocuk beni, öz babasını tanımamıştı. Şimdi ortaya hukukî, siyasî ve içtimaî bir mesele çıkıyordu. Ben ameliyat geçirip kadın olduktan sonra, oğlumun nesi oluyordum? Evvelce dayı diyenler şimdi hala, amca diyen yeğenlerim de teyze diyeceklerdi ama, ya oğlum bana ne diyecekti? Anne dese, ben doğurmadım. baba dese babalıkla alâkam kalmadı.

— Oğlum Ahmet, yavrum... Sus ağlama, dedim, bak ben senin babanım... Vallâhi, billâhi babanım ayol...

Ahmet, korku ile dışarı fırladı, etinden et koparılmış gibi avaz avaz haykırmağa başladı. Konu, komşu, bütün mahalleli bizim eve doldu. Bazısı beni tanımıyor:

— Bu kadın da kim? Diye soruyor. Tanıyanlar da:

— A, herifin zoruna bak! Kadın kılığına girmiş! diyorlardı.

Kimisini sözler, kimisini de bizzat ispat ederek, ameliyat geçirip kadın olduğuma inandırabildim. Fakat oğlum, ne babası olduğuma, ne de annesi olduğuma bir türlü inanmıyordu.

O sırada sokaktan, horoz şekeri satan bir adam geçiyordu. Ahmet hemen:

— Babaaa... Horoz şekeri alsana bana demez mi?

— Ulan köpoğlu!.. Anasına çekmiş yumurcak, dedim, şekercinin sesini duyunca mı, babanı tanıdın ?

Kulakları çınlasın, anası, Huriyeciğim de böyleydi. İstediği bir şeyi aldırıncaya kadar!

— Şekerim... Hayatım, nonoşum!.. Benim biricik Bayramım... Diye, beni tavlar, istediğini aldırdıktan sonra da hemen:

— Kokmuş herif!.. Mendebur! Pis sünepe! diye beni azarlamağa başlardı.

Artık hatırladıkça gözlerim yaşarıyor. Keşke şimdi yanımda olsa da ona dünyaları alsam, zararı yok beni yine azarlasa, pay lasa...

Oğlanı şekerle, simitle, çukulata ile güç belâ kendime alıştırdım. Konu komşuya sordum, hiç birinin Huriyeden haberi yoktu.

— Ne olacak, senin gibi azgın herifin elinden kurtulmak için, kadıncağız, erkek olmağa mecbur kaldı, diyorlardı.

— Ben de onun yüzünden kadın oldum işte!.. dedim.

Bizim komşulardan bir Sacide vardır, ağzı gevşek bir karı.

— A vallâhi, billâhi karından daha güzel kadın olmuşsun, dedi, kadınlık sana ne de gidermiş meğer...

İmamın Ayten de:

— Ben zaten onun erkekliğinden şüphe ediyordum! Demesin mi? Artık bu kadarına dayamadım. Kan beynime sıçradı:

— Bana bak Ayten dedim, erkekliğime toz kondurmam... Sanki tecrübe ettin de mi biliyorsun?

— Aman şekerim, böyle söyleme, ben seni bilmez miyim?

Efendim, erkekliğim zamanında, ben bu Ayten'i bir gün karımdan kaçamak plâja götürmüştüm. Bir aile kabinesi aldık. Kabineye girdik ki, ne görsek beğenirsiniz?. Aile kabinesinin çatlaklarından, budaklarından, tahta yarıklarından, bütün plâj bizi gözetliyor. Hattâ dışarıdan şöyle sesle geliyordu:

— Arkadaş! Beş dakika doldu, Çekil bakalım, sıra bizde...

— Sen hiç medeniyet görmedin mi? Sırtıma ne biniyorsun? Kuyruğa gir. Elbet senin gözetleme sıran da gelir!

E insaf edin!.. Siz olsanız ne yaparsınız?. Bizim bildiğimiz aile kabinesinde aile mahremiyeti olur. İşte Ayten söyler, söyler, hep onu söyler. İkide birde:

— Sen de erkek misin? Diye yüzüme vurur.

Maamafih, şu Ayten'in alacağı olsun, tekrar erkek olur olmaz, ilk işim, onun ağzının payını vermek olsun.

— Ayten, yaz bunu sen bir kenara, dedim, inşallah tekrar erkek olunca, ben sana gösteririm!

— Püüüf!. Şuna da bak, dedi. Bende öyle korkacak göz var mı?

Bizim ev, Karaköy meydanına dönmüştü. Kadın olduğumu duyan koşmuş gelmiş, Kapının önü sokaklar, her taraf tıklım tıklım meraklılarla dolmuştu. Eteklerimi topladım, elimi belime koydum:

— Ne oluyorsunuz? Maymun mu oynıyor? Hiç ömrünüzde kadın görmediniz mi? Diye başladım bağırmağa, açtım ağzımı, yumdum gözümü...

Oradan tüysüz bir delikanlı, ne dese iyi:

— Gördük ama abla, senin gibi son modelini görmedik! Demesin mi?

Bu sırada çat!.. Çat!.. diye göz kamaştırıcı ışıklar yanıp sönmeğe başladı:

— Ne oluyoruz? Ne var? diye sordum.

— Gazeteciler gelmiş... Fotoğraflarını çekiyorlar! dediler.

— Durun ayol, giyinip kuşanayım!.. Poz vereyim!.. Böyle de resim çektirilir mi?

(Sonu var)

İNÖNÜ, PARTİ BAŞKANLIĞINDAN ÇEKİLECEK (Gazeteler)

İnönü — Tamam! Suçluyu bulduk!..

(Suat Yalaz)

AKBABANIN MÜSABAKASI

Akbaba, okuyucularımızın dikkat ve zevkini ölçen, zengin hediyeli bir müsabaka tertip etmiştir.

MÜSABAKAMIZ :

1 — Bugünkü 120 inci sayımızdan itibaren dört nüshamızda, yani 120, 121, 122, 123 üncü sayılarımızda çıkacak, bütün yazıları ve karikatürleri dikkatle okuyup seyrediniz.

2 — Bu dört nüsha içinde çıkacak bütün yazılara içinden en çok hoşunuza gidecek üç yazının...

Ve yine bu dört nüsha içinde göreceğiniz bütün yerli karikatürlerden üç karikatürün gerek çizgi, gerek mevzu itibariyle hangileri olduğunu lütfen bize bildiriniz.

ŞARTLAR :

A — 123 üncü nüshamız 22 temmuz perşembe günü çıkacağına göre, cevaplar 2 ağustos perşembe gününe kadar elimize geçmiş olmalıdır.

B — Gönderilecek cevaplara her sayımızda çıkacak müsabaka kuponları ilâve edilmelidir.

HEDİYELERİMİZ :

Birinciye: *Bir kostümlük erkek veya kadın kumaşı.*
İkinciye: *Bir gömleklik veya blüzlük kumaş.*
Üçüncüye: *Bir kutu Puro Tuvalet sabunu.*
Dördüncüye: *İpek çorap, kravat.*
Beşinciye: *Nefis bir eşarp veya çok şık bir mendil.*
Altıncıdan onuncuya kadar: *Birer şişe kolonya.*
Onbirinciden yirminciye kadar: *Birer roman.*
Yirminciden yüzüncüye kadar: *Ayda bir mecmuasının yıllık özel sayısı.*

AKBABA MÜSABAKA KUPONU : 1

ESKİ TÜRK MİZAHINDAN:

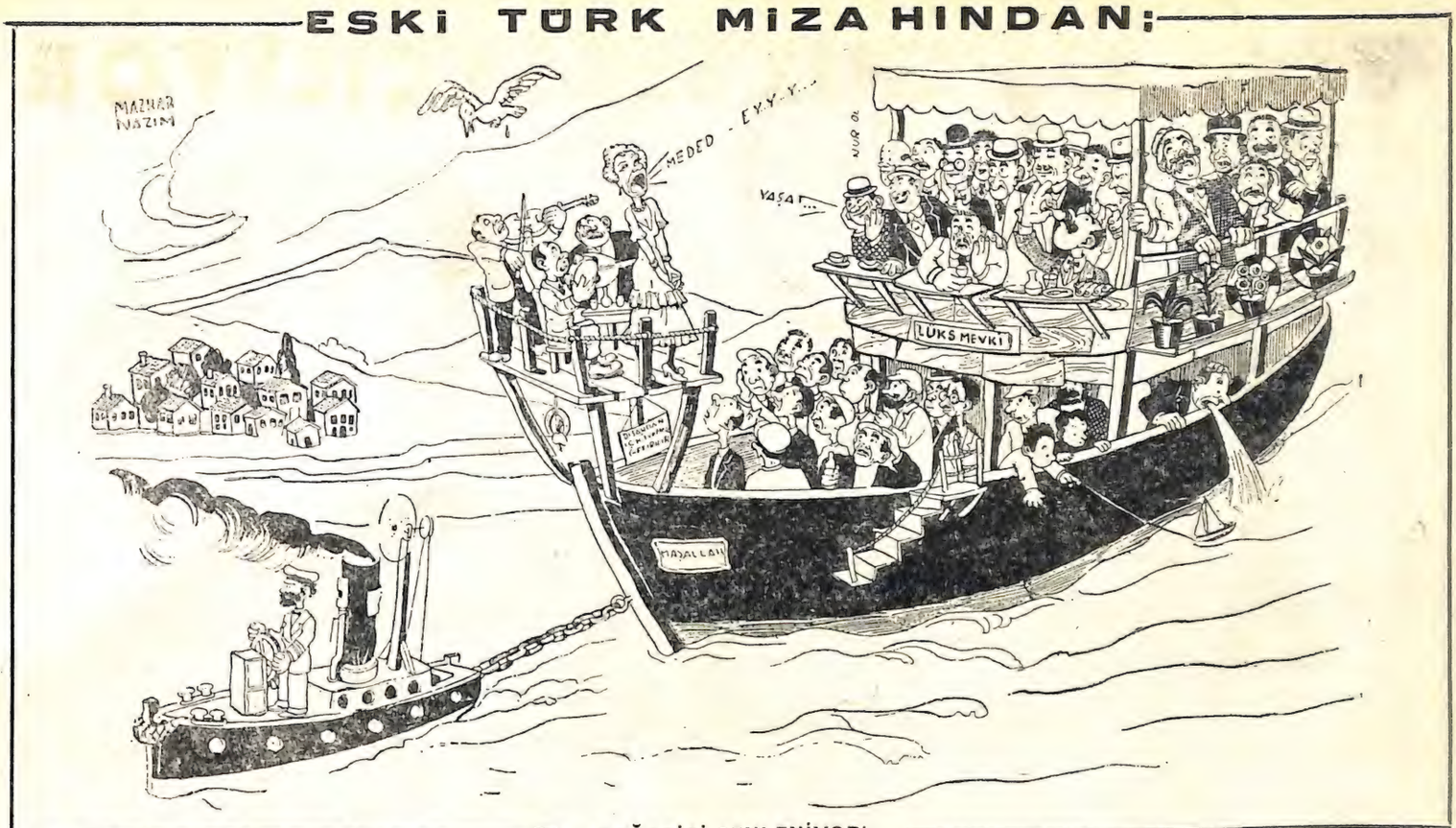

BOĞAZİÇİ ŞENLENİYOR!..

Dünya Mizahından

Aşk Fedaisi

CLAUDE Registre, Boulevard Saint-Michel'den taksiye bindi. Lâkin daha yerine otururken altında bir sertlik farketti. Şöyle bir el atınca, farkettiği sertliğin sebebini çabucak buldu: bir kadın çantası... Zarif, pahalı, güzel bir çanta...

— Besbelli benden evvel binen yolcu unutmuş olacak... dedi. Şoföre verip yoluna gitmek de vardı çantayı açıp kime ait olduğunu araştırmak da... Claude Régistre, insanları ikiye ayırırdı: gevşekler, meraklılar. Ancak meraklılar, onun nazarında insan sıfatına lâyıktılar ve ilâve etmeğe hacet yoktur ki, Claude'a göre kendisi bu ikinci sınıftandı.

Binaenaleyh, çantayı açtı. Öbür kadınların çantalarından pek farklı birşey değildi bu da. Yani içinde her nevi eş eşyasından yatak odası takımlarına kadar ne lâzımsa bulunuyordu. Üstelik, bir el çantasında, hele kadın çantasında nadir tesadüf edilen bir de kartvisit: Marilyn Convoy, Champs-Elysée, 498.

Eh, şoföre bu adresi verince elbet gider, çantayı sahibine verirdi. Çünkü sonunda bir mükâfat umardı. Egzistansiyalist olan Claude Régistre düşündü: «Neden mükâfatı ben almıyayım?» ve şoföre emretti:

— Champs-Elysée'ye çek...

Bir müddet sonra aradığı binanın kapısındaydı. Bu, geçen asırdan kalma büyük, taş bir yapıydı. Claude, şoförü savdı ve kapıcıyı aradı:

— Madam Marilyn Convoy?

— Madam, beşinci katta.

Claud çıktı. Kapıyı genç ve güzel bir hizmetçi açtı. Maksadını öğrenince onu büyük bir bekleme odasına aldı. Hemen ardından da Madam Convoy teşrif etti. Ama, onun gelişi, Claude için ölüm gibi birşey oldu. Zira Marilyn, per dedeki edasiyle bile mukayese edilemiyecek derecede güzel, güzelden pek üstün bir şey, âdeta bir mucizeydi.

Claude, kekeleye kekeleye ziyaret sebebini anlattı. Madam Convoy gayet serbest bir tavırla:

— Bana ait birşeye bukadar kıymet vermiş olmanızdan pek memnunum, dedi. Çünkü bundan bir netice çıkarıyorum. O da, bana ait herşey sizi alâkadar edecek demek... Elbette istediğiniz mükâfatı hakkettiniz. Benden ne dilerseniz dileyin...

Gerçi pek toy bir çocuk değildi. Koskoca adamdı Claude Régistre. Fakat, bu derece açık kalblilik karşısında biraz tereddüt eder gibi oldu. Marilyn:

— Tereddüt etmeyin canım... diye teşviketti onu. Esasen aynı kanapenin üzerindeydiler. Claude, kadının beline sarıldı. Dudaklarını ona yaklaştırırken, madam Convoy küçük bir çekilmeyle sıyrıldı:

— Bir dakika, lütfen, dedi. Ben size ne isterseniz söylemenizi rica ettim. Yoksa bana ne isterseniz yapın demedim. Sözümden dönüyor değilim. Mademki istediğiniz bu, bana verin adresinizi. Yarın, öbürgün, ne zaman isterseniz ziyaretinize geleceğim. Söz! Ama şimdi olmaz

— Neden? dedi delikanlı çekine çekine.

— Gayet basit. İçeride iki misafirim var. Ölen kocamın iki eski arkadaşı. Bir tüccarla bir aktör. İsterseniz siz de buyrun. Tanışırsınız onlarla... Bir mahzur yoksa.

Kadınla fazla kalmak istediği için, Claude bu teklifi kabul etti. Öbür salona geçtiler. Marylin Convoy, yeni geleni eski misafirlerine takdim etti. Aktör:

— Aman ne memnun oldum sizinle tanıştığımıza... Kareyi nasıl tamamlıyacağız diye düşünüyordum. Bizim Walter rahatsız da...

Claude, bu Walter'in kim olduğunu bilmiyordu ama, sormadı da. Davet üzerine masaya oturdu. Allahtan, cebinde iki yüz bin frank kadar para vardı. Çek defterini yanında taşımazdı zira.

Oyuna başladılar. Marylin Claude'un yanında oturuyordu. Claude, onun nefis yüzünü seyretmekten arasıra dizlerine dokunan yumuşak dizlerini, sert baldırlarını hissetmekten ne oynadığının pek farkında olmuyordu ki... Bes belli o hızla, ilk hamlede, iki yüz bin frank kanatlanıp gidiverdi.

Claude'un ayılışı hayli hazin oldu. Ama, Marilyin onu teşyi ederken:

— Üzülme yavrum, diyordu, kumarda kaybeden aşkta kazanır. Yarın beşte sendeyim...

Delikanlı, dudaklarında şaşkın bir gülümseme, cildinde yakıcı bir temasın hâtırası, oradan ayrıldı.

Ertesi gün saat beşte kimse gelmedi. Altıda, yedide de gelen giden olmadı.

Daha ertesi gün, Claude yeniden bir taksiye binmek zorunda kalmıştı. Hep aynı saatte ev aynı parktan biniyordu. Daha yeri ne otururken altında bir setlik hissetti. Sertliğin cinsinden ne olduğunu anladı ve el atar atmaz. Marylin Convoy'un çantasını buldu. İçini yine açtı. Yine bir ev eşyasına bedel ufak tefek arasında aynı kartı gördü. Yine şoföre döndü, fakat «Champs-Eysée'ye çek» diyecek yerde: .

— Sen de ortak mısın yoksa? dedi. Beriki, filozofça başını salladı:

— Nerede?

— Champs-Eysée'de, 498'de...

Şoför onu tanımamıştı ama, herhalde polis zannetti:

— Vallahi benim kabahatim yok? diye yemin etti. Ama ne yaparsınız? Geçim dünyası işte. Bazı budalalar üzerinde gösterişli kadınların tesiri çok büyük oluyor, kaz gibi yolunuyorlar. Eh, bize de küçük bir ondalık düşüyor tabii... — J. B. Troyan —

BABIÂLİ GÜZELİ SEÇİLİYOR

Yeni Dünya güzeli Bedii Faik

Cumhuriyet güzeli Burhan Felek

Vatan güzeli Ahmet Emin

Dünya güzeli Falih Rıfkı

Babıâli güzeli seçiliyor

Güzeller Koşun

Hemen her Avrupa, Amerika şehrinde, hafta geçmez, bir kapak kızı, bir kunduracı güzeli. bir plâj kraliçesi, yahut bir fındıkçı güzeli seçilir. Halbuki, güzelden asıl anlayan insanlar biziz. Avrupalılar, Amerikalılar bu âdeti bizden almışlar. Balıkçı güzeli, helvacı güzeli üstüne masallarımız bile vardır. Akbaba, bu âdeti memleketimizde yeniden canlandırmak için harekete geçmiştir. Bu sayımızda Bâbıâli güzellerinin resimlerini koyduk. Oy verme hakkı seçmenlerimizindir.

VATANDAŞ! SİYASİ HAKKINI KULLAN, OYA KATIL!

Son Posta'da güzel seçilen Selim Ragıp Emeç

İster inan, ister inanma!

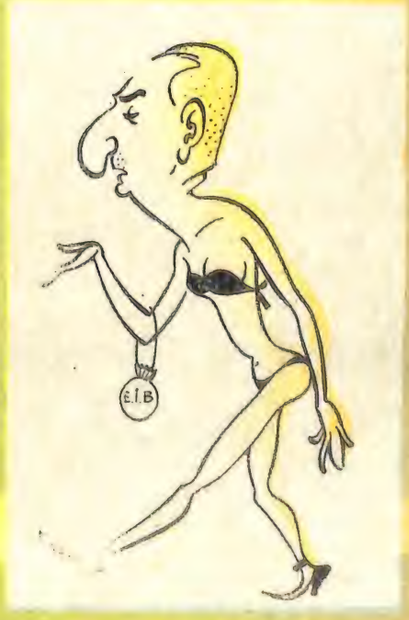

Gece Postası ile gelen ve Son Telgrafla müsabakaya katılan bir güzel: Varsa gönlümde muhabbet Canım, imzaya ne hâcet.

Son Saat'te müsabakaya katılan güzel Cihat Bâban

Babıâli Kralı seçilecek

Vatan gazetesi tarafından:
İki ton gazete iadesi

Milliyet gazetesi tarafından:
Tavşan kanı demli çay

Dünya gazetesi tarafından:

güzele verilecek hediye

Eğlencelik baş makale ve minnacık bir şey.

Son Telgraf ve Gece Postası tarafından:
Bedava alınmış romanlar.

Ve daha neler neler...

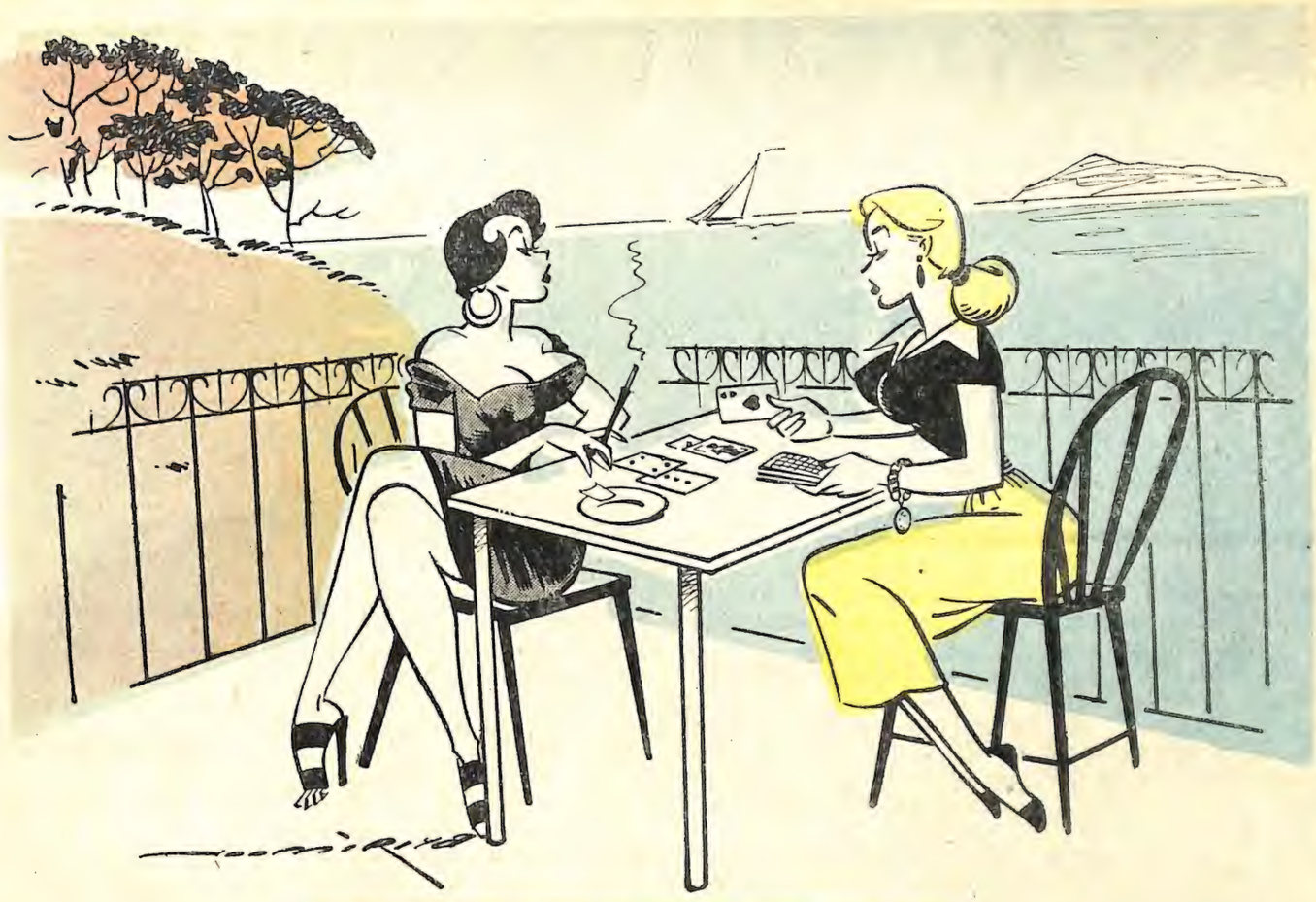

— Bizimki, sabahtan akşama kadar daktilosu ile beraber...
— Şükret... Ya bizimki gibi bir de gece mesaisine başlasa!..

(Necmi Rıza)

Boğazda Bir Vapur Gezintisi

MARİON isminde bir İngiliz kızı var. İngiliz kızı işte... İnceden bir şey. Burnu havada, göğsü yerde. Ayakları kırk dört numara mı, kırk sekiz numara mı, sivri uzun.

O biraz türkçe öğrenmiş, ben biraz ingilizce bilirim. İkisi karışınca, büsbütün anlaşılmaz bir dil olduğundan, biz de konuşmadan anlaşıyoruz. Çipil çipil, nokta nokta gözleri var. Kurban olayım, bizim kızların gözleri Ansiklopedi gibidir, ne yana dönse bir mâna okunur.

Marion'un nokta gözlerinden de ne demek istediği anlaşılmaz. Geçen gün:

— Beni Boğaza götür, dedi.

Bunu anlatması o kadar kolay olmadı. Beş on defa tekrarladı. Anlamayınca kâğıda yazdı. Ben cebimden İngilizce lûgati çıkardım. Söke söke anladım.

— Gidelim Mis Marion, dedim.

Kazasız, belâsız Köprüye geldik. İskeleye bir adam kitapları, mecmuaları yaymış, bağırıp duruyor:

— Ne alırsan onbeş... Kütüphanelik kitaplar!... Dünya güzelleri, Tarihî eserler. Almazsan da bak! Bakmasına para yok. Ba yanlar, baylar!... Böyle zamanda on beş kuruşa ne alınır? Bir şişe kapalı terkos suyu yirmi kuruş... Üç yüz sahifelik Kazanovanın aşk maceraları on beş... Belediyenin tanzim satışlarına reka bet!... Ne ararsan, ne istersen, ne dilersen onbeş... Genç kızlara ro manlar: Aşkın yetmiş iki numa rası... Çocuklara kitaplar: Aslan Cinotri, Tarzan Beyazıt Kulesinde. Profesörlerin yazdıkları eserler. İlim, san'at hepsi burada... Oku, okuduktan sonra kiloya ver, paranı geri al...

Marion:

— Bu nedir? diye sordu.

Cevap vermek için ıkındım, sıkındım, sonra:

— Haydi vapur kalkıyor!... Di ye kolundan tutup içeri attım. Güverteye oturduk. Şöyle bir Boğaz gezintisi, kafa dinlendirmek, benim de çoktanberi arzu ladığım şeydi.

Namaz duaları, Yâsini Şerif, Amme cüzü, hediyelik mushaflar, karınca duası...

— Ameriken çiklet!... Gevişyan...

— Trink trink... Şokola, frigo...

— Yazıyor havadisler!... Hâmile kadının karnındaki masumu kirleten imam... Gazete!..

Bir delikanlı Marion'un burnunun dibine sokuldu:

— Hediyelik biblolar, nargileler, Eskişehir pipoları...

— İstemez!... diye adamı ittim.

Elindeki çantayı açtı:

— Kehribar ağızlıklarımız da var, tesbihler... İmamesinden bakınca Kâ'beyi gösteren tesbih ler...

— İstemez birader!...

Satıcı, kızgınlığını gizlemeğe lüzum görmeden:

— Abüzittin bey!... Dedi. Çekip gitti.

Marion sinirlendi o nokta nokta gözleri, ilk defa manto düğmesi kadar büyüdü:

— Ne zaman kalkacak?

— Şimdi kalkar şekerim...

Yakışıklı, güzel giyimli bir adam yanıma sokuldu. İç cebinden bir dolma kalem çıkardı. Evvelâ, yazacak bir kâğıt falan rica edecek bir yolcu sandım:

— Beyefendi, dedi. Eşsiz bir dolma kalem... İki damla mürekkeple iki sene yazar. Altı sene garantili...

— Teşekkür ederim ,dolma kalemim var.

— Çocuğunuza verirsiniz beğim.

— Mersi... Çocuğum yok.

— Birisine hediye edersiniz.

Bulunur şey değil... Ben sizi görünce, eyi maldan anlayacağınızı bildim.

— Öfff!... Yeter yahu!...

Seçimi kazanmamış, siyasî lider kini ile...

— Bu millete eyilik te yaramaz! dedi... Söylene, söylene gitti.

Elindeki mecmualarla biri yanaştı:

— Ciné Monde.. Life... Parisiénne... See... Burda La Familia... La Femme d'anjourdui...

Marion:

— Vazgeçtim, Boğaza gitmiyelim, dedi.

(Lûtfen sayfayı çeviriniz)

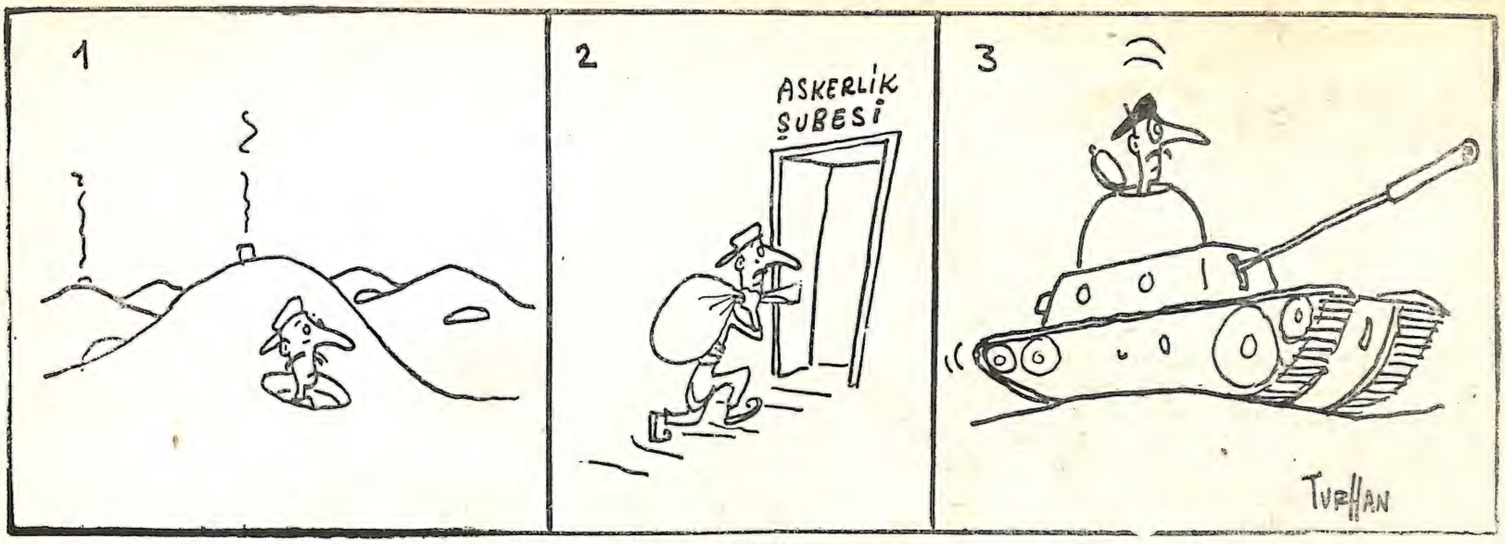

YAZISIZI..

(Turhan Selçuk)

— Aman Mis Marion... Boğaziçi dünyanın cennetidir. İki hafta sonra İngiltereye dönünce, herkes sana Boğaziçini gördün mü? diye soracak. Ne cevap vereceksin, ayıp olur...

Ben onu kandırmağa çalışırken, bir adam elindeki koca bir valizi açtı:

— Naylon kilot, naylon kombinezonlar...

Kalkmaz körolası vapur, kurtulalım şu gürültüden.

— Korselerimiz de var.

Marion'un yüz vermediğini görünce, bana döndü:

— Sayın bayım, Beyrut malı halis ipek gömleklerimiz var. Tam size göre... Hele şu maviye bir bakın... İsterseniz alt katta giyinin görün...

Nerede ise pat diye patlıyacağım, sinirimden sesimi çıkarmıyorum.

— İtalyan kravatları... Desenleri fevkalâdedir. Okkazyon naylon gömlek.

— Ani ya ,çay kafe... Limonata... Kokokola... Meyva suyu, dondurma.

— Eğlencelik, fındık fıstık!...

— Deniz tutmasına, baş dönmesine, mide bulanmasına, göz kararmasına nane şekeri... Yüreği ferahlatır, içinizi açar nane şekeri...

Halatlar alındı, iskeleler çekildi, düdükler öttü, çığlıklar, bağrışmalar, aman kapıyı aç ne olur diye yalvarmalar, küfürler, bâdihân küşay-i azimet, bahr- çirkefet olduk.

— Düüütt!... Düt, düt!...

Hâlâ iskeleden, kapıyı açmıyan memura:

— Ben sana gösteririm, adın ne senin ?

Sesleri geliyordu.

Vapurun etrafını alan mavna lardaki kayıklardaki meyva, sebze, ayran satıcıları uzakta kalmıştı... Ooooh...

— Bak Mis Marion, bu gördüğün Boğaziçi! diye söze başladım. Ama etrafta kömür depolarından, sahildeki biçimsiz apartımanlardan, fabrikalardan başka bir şey görünmüyordu. Bu sefer sözü değiştirip, Boğazın mitolojisinden biraz ukalâlığa başladım. Daha bir iki kelime söylemeden, güvertenin ortasında bir adam sandalya üstüne çıktı. Üstü başı mükemmeldi. Tıpkı bir aday sesiyle:

— Pek sayın bayanlar, baylar! diye söze başladı. Ses soluk kesilmişti, herkes hatibi dinliyordu:

— Birkaç dakikanızı işgal ettiğim için affınızı rica ederim. Söze başlamadan evvel, bana yüksek huzurunuzda söz söylemek şerefini bahşettiğiniz için hepinize teşekkürü insanî ve vicdanî bir borç bilirim.

Adamın neler söyliyeceğini baya merak ediyordum. Öbür yolcular da merak içinde kulak kesilmişlerdi:

— Size can sıkıcı vapur yolculuğundan, faydalı birkaç dakika geçirtebilsem, ne mutlu bana... Sayın bayanlar, baylar!... Adam cebinden bir küçük paket çıkardı:

— Şu gördüğünüz bir paketin içinde medenî dünyanın son icat larından biri saklıdır. Amerikalı âlimlerden, tam on yedi se ne çalıştıktan sonra, bu eseri, insanlığın faydasına sundular. Ruslar, atomun sırrını çaldılar, fakat bunu çalamadılar. Ben size şimdi bu sırrı veriyorum.

Küçük paketten ambalâjlı bir jilet çıkardı:

— Bir jiletle ölünceye kadar traş olmanız bugün için mümkündür. Fen bu işte muvaffak olmuştur. Öldükten sonra jileti atacak mısınız? Hayıır... Aslâââ... Sizden çocuklarınıza, torunlarınıza miras kalacaktır.

Sayın bayanlar, vücudunuzdaki fazla kılları ibtidaî vasıtalarla yolmağa çalışarak, ipek teninizi tahriş etmeyin!... Nazik vücudunuzun en nazik yerlerinde, extranım markalı jiletleri deneyebilirsiniz.

Sayın baylar bir kere lûtfen aynaya bakınız!. Daha kırk yaşına varmadan niçin suratınız muşmulaya döndü? Niçin karılarınız size hiyanet ediyor? Çünkü siz, Amerikanın Hudson fabrikalarının dünyaca meşhur olan extranum marka jiletlerini kullanmadınız, bir paket jilet... Her pakette on iki tane, paketi yirmi beş kuruş bayanlar, baylar!...

Adam iskeleden indi, koltuklar arasında dolaşarak jiletleri satmağa başladı. Ondan boş kalan iskemleye başka biri çıktı:

— Sayın bayanlar, baylar! Maksadımız, hoşça vakit geçirmektir. Dünyaya mes'ut olmıya geldik... Şu gördüğünüz beş lira... Bunda hile, hurda yok. Göz boyamak yok... Türkiye hükûmetinin turasını taşıyan, İngilterenin express matbaalarında basılmış, ölü mavi renkte, beş liralık... Hepinizin bildiği, çarşıda, pazarda artık itibarı kalmıyan beş liralık: Bizde yalan yok... Al hanım teyze bak!.. Sür elini: Tamam değil mi?... Şimdi gözünüzün önünde bu beş liralığı yakacağım. Küllerini şu gazete kâğıdına saracağım, açınca, gazetenin içinden bir on liralık çıkacak, ben size bunun sırrını da öğreteceğim. Ondan sonra korkmayın!... İstediğiniz zaman, başınız dara gelince, büt çede açık verince, siz de ayni şeyi yaparsınız. Enflâsyon korkusu, deflâsyon korkusu yok, sahtekârlık hiç yok... Bakın baylar! Gözünüzün önünde...

Bütün yolcuların gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Adam beş liralığı yaktı. Küllerini bir gazete kâğıdına koydu. Gazeteyi sardı, sarmaladı, yanına bıraktı:

— Sayın bayanlar, baylar şimdi bu küllerin on lira olması için iki dakika geçmesi lâzım, biz bu zamanda boş durmayalım. Zamanımız, sür'at asrı, vakit nakittir. Traşa gelmez... Cebinden bir şişe mürekkep çıkardı, tıpasını açtı. Herkesin şaşkınlığı arasında mürekkebi yolcuların üstüne, başına serpti. Marion'un da suratının bir tarafı masmavi olmuştu. Benim beyaz gömlek rezil oldu. Bir bağırma, bir çağırma:

— Polis!.. İmdat!..

— Kaptan!...

Sesleri arasında, elinde bir küçük paket, adam sükunetle konuştu:

— Sayın bayanlar, baylar!... Telâşa lüzum yok. Size şimdi atomdan daha müessir bir ilâç takdim ediyorum. Alman âlimlerinin yedi sene, yer altında gizli gizli çalışarak meydana getirdikleri son icat!... Medeniyete, terakkiye inanmamak olmaz. Şöyle eski bir diş fırçasını biraz suya daldırıp lekeli yerlerde gezdiriniz, yağ lekesi, mürekkep lekesi, is lekesi... Ne kadar leke varsa, hemen çıkarır.

— İşte Mis Marion, milâttan 300 sene evvel, eski Yunanlıların güzellik tanrıçası...

— *İftirakınla efendim bende takat kalmadı.*
Pare pare oldu dil aşk-u muhabbet kalmadı.

Başımı çevirdim, âmâ bir adam keman çalıyor, yanında bir kadın da berbat bir sesle şarkı söylüyordu. Konser gittikçe hafif şarkılara döndü:

Çarşıdan aldım pirinciiii
Edirnenin boyacıları birinciii
.....

Konser devam ederken, on iki yaşında bir oğlan çocuğu, iskemlelerin üzerinde canbazlığa, perendebazlığa başladı.

Kasketini kapan parsa toplamağa geliyordu.

— İki gün sonra çekiliyor, yüzbin... ...Vatandaş! yüzbin...

— Bu tıraş sabunu alana, bir paket jilet, bir tıraş fırçası, bir tıraş makinası bedava veriyorum. Bankalara rekabet!...

Niyetimiz Boğazda vapurla bir tur yapmaktı. Kendimize Büyükdereye zor attık. Biz vapurdan inerken bir adam, yanağına kızgın alevli şişler batırıyor Burnundan iplikler çıkarıyor, bir başkası da çocuk oyuncakları satıyordu.

Bütün suç benimmiş gibi Marion bana darıldı, bir arabaya atladı:

— Eve gidip başımı dinleyeyim! dedi.

Gidiş, o gidiş... Marion şimdi İngilterede...

Zavallı Marion, zavallı Boğaziçi ve zavallı ben.

ATEŞSİN

AKBABANIN ROMANI

SİHİRLİ HAVUZ

Yazan: Thorne SMİTH *Çeviren: Azize ERTEN*

— 2 —

Kadın, başını kaldırıp ihtiyar adama baktı. Uzun boylu, zayıf, ve dimdikti. Fakat yüzü kırışıktı. Saçları bembeyazdı, gözleri de hâlâ eskisi gibi canlı olduğu halde bakışlarında başka dünyalardan gelme bir hal vardı. Kadın işin bukadarını anlıyordu, çünkü artık eski ateşliliğinden eser kalmadığı için kendini çok yalnız hissediyordu. Çabucak ve içi pişmanlık dolu, maziye döndü. Bu adam onu sevmiş, iyi bakmıştı. Kadın, bir çok defalar onu aldatmaktan çekinmemiş, fakat asla bir hakaret görmemişti. Güzel, her gönülü fetheden bir kızdı. Bu adam, o günlerden itibaren kalbinin tek hâkimiydi ama, kadın aşkına mukabele etmeyen yakışıklı bir genç doktoru da nedense bir türlü unutamıyordu. Ne budala bir herifti o genç adam...

— Sen ihtiyarladın, Pebble, dedi, nev-i şahsına mahsus, şeytan gibi bir adamsın. Otur şuraya. Nasırlarımı ağrıtıyorsun.

— Senin nasırlarını geçirmek için yerlerde sürünmeye razıyım.

— Eğer böyle yapmakla geçeceğini bilsem, ben de memnuniyetle seni bu işe teşvik ederdim. Fakat nasıra hiç birşey fayda vermiyor. İnsan ihtiyarlayınca ayağı da yorgun düşüyor.

— Biliyorum, tabiate karşı gelmekte bir fayda yok ama, ne yapayım işte, yaşlı vücudumla kaybolan kudretime pek acıyorum.. İnsanın herşeyi unutması için filozof olması lâzım... Doğrusu bu da pek yorucu şey...

Spray:

— 1 —

— Bana bir sigara ver, dedi.

Adam, yaşlı sevgilisinin sigarasını yaktı. Kadın, eski günlerinden kalma şuh bir edayla, iltifat savurur gibi sigarasının dumanını savurdu.

— Kuzum şunu anlatsana...

— Neyi?.. diye sordu Rex..

— İlk defa resmen iğfal edilişimi...

— Sen hatırlamıyor musun?..

— Belki hatırlarım ama hele sen bir başla da arkasını getireyim.

— Gayet normaldi... Hem buna pek doğru iğfal demek de doğru olmaz...

— İğfal hâdiseleri arasında «doğru» olanları da var ha?.

— Yoo... Yalnız bazıları iki tarafın isteğiyle olur da... Yani demek istediğim şu: İkimiz de ne haltettiğimizin farkındaydık...

— İyi ki, uçurtma uçurduğumu zannetmemişim o zaman!.. Böyle şeylerde ilk intikamın çok mühim bir rolü vardır.

Mr. Pebbele devam etti:

— Hatırladığıma göre, sen hayatından pek memnundun. İnşaallah palavra attığımı zannetmiyorsundur?..

— Senin yaşında bir adamın maziye ait saçma hikâyeler uydurmaktan başka bir işe yarıyacağını sanmam.

— Beni üzdüğünü biliyor musun?..

— Şu iğfal hâdisesini anlatıyordun, devam etsene.

— Öyleyse lâfımı kesme... Hem bana yaşımı hatırlatma da... Galiba şahane bir geceydi.. Gene böyle bir gece... Mühim bir şeyler vardı. O zaman Sue'yle üç aylık karı kocaydık.

— Bir erkek için pek uzun zaman bu... Üç ay karısına sadık kalan kocanın zekâsından şüphe etmeli...

— Sue bana fırsat vermemişti ki... Evlendikten altı hafta sonra küçük şeytan oyunlarını tatbike başladı. Fakat işin garibi nedir biliyor musun, kızımız diye iftiharla bahsettiği-

— 2 —

miz çocuğun asıl babası ben miyim, değil miyim, doğru dürüst bilmiyorum... Sue de emin değil. Ama bunun zararı yok. İyi bir kızcağız... Hiçbirimizden hesap sormuyor.

— Öyleyse kızın babası hoş bir adammış... Sen olamazsın bu adam...

— Ben de aynı şeyi düşündüm. Zannımca Sue'ye göre haddinden fazla iyi bir insanmış. Belki adamcağız onun evli olduğunu dahi bilmiyordu... Herneyse, böyle düşünmek benim hoşuma gidiyor.

Spray:

— Sen, dedi, Sue ile beni hiç tanımıyorsun galiba...

— Doğrusunu söylemek lâzım gelirse hayır... Fakat bu, ikinizi de sevmeme mâni değil ki..

— Hattâ ikimiz de sana ihanet ettiğimizi bilmen de mi?..

Rex Pebble, başını havaya kaldırıp, bir müddet hiç bir şey görmeden etrafa baktı. Sonra kötü bir manzarayı silmek ister gibi bir hareketle gözlerini bir eliyle kapattı.

— Evet, bu bile mani değil... Hem suçun kendisi, bunun gizlenmesinden daha basittir. Sen de, Sue de bana karşı elinizden geldiği kadar namuslu davranmaya çalıştınız. Ben ise, iki sıhhatli ve normal kadının arasında yaşarken başkalarına bakacak zaman bulamadığım gibi, bun kuvvetim de yetmezdi... Ne yazık ki, insanları en fazla kuvvetten düşüren şey aşktır... Evet, hikâyenin neresinde kalmıştık?..

— Galiba iğfal edilmek üzereydim... Senin dediğine bakılırsa, şahane bir geceymiş...

— Öyleydi.. Daha güzel bir gece olamazdı... O zaman şark havası taşıyan bir barda dansözdün.. Kanun müsaade ettiği nisbette kendini gösteriyordun!.. Şarkıların da güzeldi... Vücuduna da sesine de hayrandım.

— Ya kafama?..

— Kafanda pek az şey vardı ama bu da sana yetiyordu. Neyse, gelelim hikâyeye: Evet, o gece ben pek üzgündüm, ve bir kaç içsem gene de sarhoş olamayacaktım... Onun için ben de içkiden vazgeçip, kendimi sana verdim. **(Sonu var)**

— 3 —

Dünya Karikatürleri

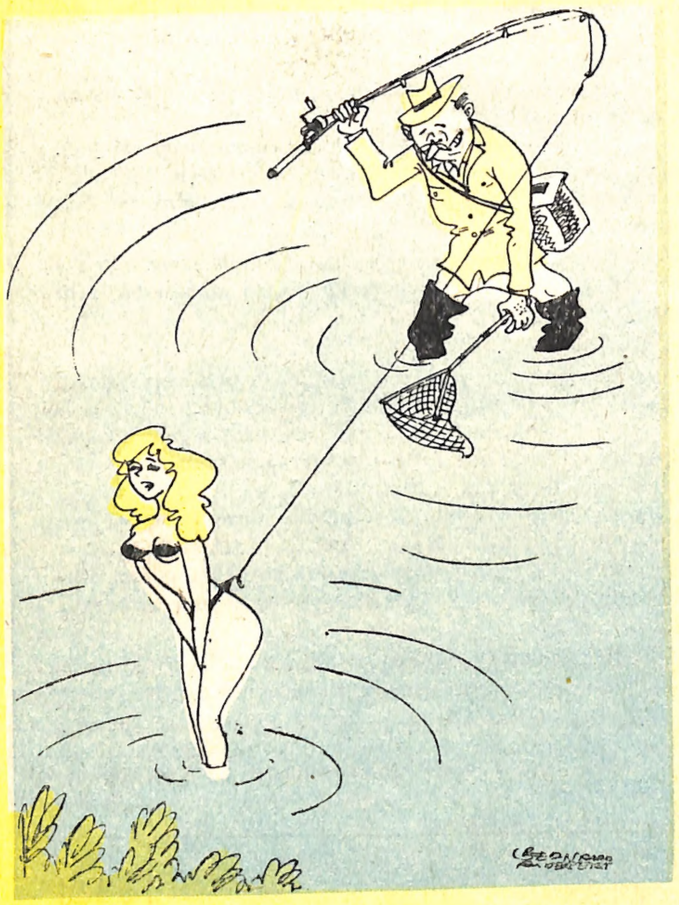

Miyop — Eh, bu gece misafirlerime güzel bir balık eti ikram edeceğim galiba!..

— Fransız —

— Sizde bir acaiplik görüyorum...
— Evet komutanım... Galiba cinsiyet değiştiriyorum!..

— Fransız —

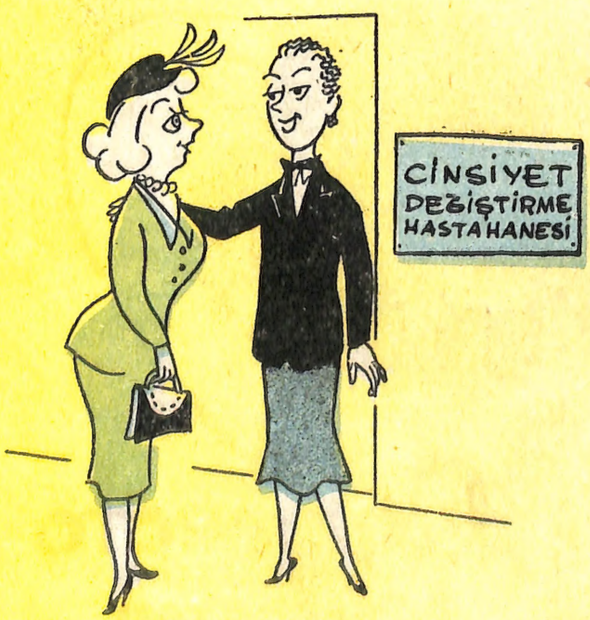

— Çoğu gitti, azı kaldı sevgilim: Bir kaç günlük bir tedaviden sonra bana: «kocacığım» diyebileceksin!..

— Fransız —

— Eyvah ne darılıyorsun, ben sana bir şey yaptım mı?..
— Tabiiii... Yapmadın ya!..

— Fransız —

Türkiye Vakıflar Bankası T.A.O.

Sermayesi (50.000.000) TL.

1 — İSTANBUL ŞUBESİNDE 6 Temmuza kadar en az Yüz liralık hesap açtıranlar

100	Altın	
20	„	
10	„	
20 Kişiye	Beşer	Altın
20 „	Birer	„

30 TEMMUZ AÇILIŞ İKRAMİYELERİNE İŞTİRAK EDERLER.

2 - Ömür boyunca gelir temin edilebilir.

AYRICA HEDİYE EDİLECEK RADYOLAR İÇİN GİŞELERİMİZDEN MALÛMAT İSTEYİNİZ

Üç Katlı Ev

Roman

Yusuf Ziya Ortaç

Üçüncü baskısı çıktı

Fiatı 100 Kuruş

100 kuruşluk posta pulu karşılığı taahhütlü olarak gönderilir.

Yazı işlerini fiilen idare eden: Ahmet KOÇER
Teknik sekreteri: Selâmi Münir YURDATAP
Adres: Akbaba, Klodfarer caddesi, No: 8 - 10
Telefon: 21811 Belediye — İSTANBUL
Basıldığı Yer: Ercan Matbaası

Akbaba

siyasi mizah gazetesi

— Alçak.. Kaptanın kızı kurtuldu mu diye niçin sordun bakayım?...